

CHƯƠNG 11: SỰ RA ĐÒI CỦA TÀN THỦY HOÀNG

Vài năm sau, Lã Bất Vi hồi tưởng lại những ký ức xưa về tấn bi kịch đau thương giữa ông và Triệu Cơ. Cuối cùng, ông đã phát hiện ra khi ông để cho Dị Nhân chuyển đến ở tại phủ đệ của ông, thì đó cũng là lúc mầm họa của tấn bi kịch được sinh ra.

Cái ngày mà Lã Bất Vi từ đại điện của Triệu Hiếu Thành Vương đi ra. Ông thở phào như trút đi được một gánh nặng. Xem ra, Triệu Hiếu Thành Vương vẫn chưa bắt ông và Dị Nhân dù có bằng chứng chính xác việc bỏ trốn về nước Tần mà chỉ hoài nghi chất vấn vài câu rồi thôi. Lã Bất Vi ngẫm vui về tán thưởng cho sự thành công của những mưu kế nàc Ông cần nhân cơ hội này để mượn gió bẻ măng. Thừa lúc Triệu Hiếu Thành Vương sơ suất không để ý, thì phải hành động ngay. Ông cần phải mang châu ngọc và tài sản của mình vận chuyển một cách bí mật về Hàm Dương. Để ai đi làm chuyện này đây? Ông đem Dương Tử và Tư Không Mã ra so sánh, Tư Không Mã thì cương trực thẳng thắn, không ham sống sợ chết nhưng thiếu sự sắc sảo; Dương Tử thì lạnh lợi sắc sảo, có thể xoay sở tùy cơ ứng biến. Ông để cho Dương Tử mang đến cho Hoa Dương Quân bức thư mà ông viết. Lấy danh nghĩa là đi buôn chuyển để bắt đầu công việc vận chuyển tài sản về Hàm Dương. Ông còn sai nha dịch thu gom vàng cám, để đem tặng cho Lận Bửu, để báo đáp cho những tin tức mà anh ta mang lại, đợi tới khi trốn khỏi Hàm Đan, có lẽ vẫn có thể dùng được anh ta. Lúc cần phải đi, làm sao có thể cắt bỏ cái đuôi bám Công Tôn Càn đây...

Những vấn đề rối như tơ vò này, nhiều lúc cứ như cuốn lấy ông làm ông như quên đi tất cả. Quả thực ông không thể nhớ lại được, lúc đó khi ông đem gia quyến của mình, giới thiệu với Dị Nhân, Triệu Cơ đứng ở vị trí nào. Nhưng Lã Bất Vi có thể khẳng định rằng Dị Nhân có cái nhìn đầu tiên rất đặc biệt với Triệu Cơ.

Lã Bất Vi đoán không sai.

Đó là một buổi trưa tràn đầy ánh nắng, khi Lã Bất Vi đang trình tự trước sau giới thiệu người nhà của ông tới bái kiến Thái tử điện hạ ở trong phòng khách. Kể từ sau khi Dị Nhân ở lẫn lộn với những bọn gái điếm, anh ta đã có sự nhạy cảm đặc biệt đối với phụ nữ. Khi Lã Bất Vi giới thiệu tới những thê thiếp của ông thì ánh mắt của Dị Nhân đã kịp quét qua những khuôn mặt và bộ ngực của họ. Triệu Cơ đã lọt vào ánh mắt thèm khát của anh ta; ánh mắt đó dừng lại trên khuôn mặt của Triệu Cơ. Mỹ nhân! mỹ nhân! anh ta cảm thấy dường như từ trước tới giờ anh ta chưa từng gặp một người phụ nữ có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế. Nhìn cái dáng vẻ đó, giống như có người đã từng nói thêm một chút thì béo quá mà giảm một chút thì lại gầy quá; trên khuôn mặt

nàng mắt mũi như nhật nguyệt tinh tú, được bố trí rất hoàn hảo. Đôi mắt có hồn đó giống như bầu trời trong lúc trời quang mây tạnh, giống như dòng suối đang nhả ngọc phun châu, như nụ hoa đang chúm chím... Dị Nhân cảm thấy ý nghĩ của mình quá bất lực, không sánh được trước ánh thu ba mê hồn, quyến rũ của Triệu Cơ.

Khi Lã Bất Vi giới thiệu xong về mọi người trong nhà, liền để cho thê thiếp, môn khách đi cùng Dị Nhân tới vườn uyển "Hài Thú Viên" để du ngoạn. Rất nhanh, Dị Nhân nhìn chằm chằm không chớp mắt vào từng bước chân nhẹ như gió thoảng của Triệu Cơ. Triệu Cơ chạy nhảy tung tăng. Dị Nhân như nhìn thấy hương hoa mây nước được phủ đắp trên người nàng. Bộ quần áo hồng như đào xanh như liễu của nàng tung bay phất phới về phía sau; bộ ngực của nàng gợn nhô lên cao. Triệu Cơ tựa hồ như không chú ý đến những ánh mắt đang theo bám bên cô, cô cứ mãi đuổi bướm hái hoa, thỉnh thoảng lại cất tiếng cười khanh khách như tiếng chuông ngân.

Lưu luyến dạo chơi trong khu vườn quên cả giờ về. Dị Nhân nghĩ tới ma lực của vàng bạc. Có chúng Lã Bất Vi sẽ có thể hô mưa gọi gió, tung hoành ngang dọc... Vừa nghĩ tới đây, Dị Nhân cảm thấy rầu rĩ biết chừng nào. Lã Bất Vi, một gã buôn tầm thường lại có thể vùng vẫy, yên tâm rong ruổi bồng bềnh cùng mây gió với những thê thiếp của ông ấy ở trên giường. Còn ta đường hoàng là Tần Vương tôn, là thái tử của An Quốc Quân độc nhất vô nhị lại phải ăn ở cùng bọn gái điếm. Vừa nghĩ tới Di Hồng Cảnh là gian tế của Triệu Hiếu Thành Vương phái đến, anh ta lại như cây cỏ héo trái qua sương gió của mùa thu. Anh ta không thể không đi kỹ viện, anh ta phải che giấu bùng bít Triệu Hiếu Thành Vương. Sau khi đi đến đó trở về, anh tay thấy cô độc vô cùng, anh ta oán hận cha mình là Chiêu Tương Vương, và căm hận Triệu Hiếu Thành Vương. Nếu như không có các cuộc binh đao hoành hành tách nhập của họ thì đâu có việc phái anh ta đi làm con tin! Nếu sống bình an vô sự ở Hàm Dương thì anh ta sớm dựng phòng hoa chúc, hưởng thú hoan lạc rồi. Anh ta cũng trách Lã Bất Vi, no say không nghĩ đến kẻ bần hàn đói rét. Người năm thê bảy thiếp, ta vò vớ một mình, chần đờn gối lạnh! Người không phải luôn mồm nói vì điện hạ xả thân quên mình sao? Ta bây giờ không cần người xả thân quên mình mà người hãy cho ta thấy tinh thần xả thê vọng thiếp của người đi! Đem Triệu Cơ dâng cho ta!

Lã Bất Vi phát hiện Dị Nhân ở trong phủ đệ của ông ta chỉ du hạc hí kịch, mấy ngày liền không hề đến kỹ viện, liền thúc gục. Dị Nhân nói: "Đi mãi chốn đó, có gì hay đâu!" Lã Bất Vi cho rằng Dị Nhân lại giở tính trẻ con, nên lời nói có chút chỉ trách: "Thái tử điện hạ sao lại có thể nói như vậy?" Dị Nhân nói pha chút chua xót: "Không nói vậy thì nói thế nào. Đúng như vậy, đi kỹ viện mãi, thì có gì hay đâu! Ta hơn hai mươi tuổi đầu, huyết khí hùng hực, cơ thể cường tráng, lại không thê không thiếp; trong khi thái bá năm thê bảy thiếp, quá thừa phong lưu, mà cũng không dâng cho ta một người!"

Lã Bất Vi thấy lời nói của Dị Nhân tuy buồn cười nhưng cũng không phải không có lý. Thân làm thái bá của anh ta mà lại không hề nghĩ đến điếm này? Cá quấy đuôi, mèo gọi xuân, chó khởi thân, huống hồ là Vương tôn Tần hào hoa phong nhã.

Lã Bất Vi đùa: "Thái tử điện hạ nói rất có lý. Ngài xem trong đám thê thiếp của hạ thần có ai tâm đầu ý hợp thì đại thần xin dâng ạ!"

Dị Nhân hỏi: "Lời thái bá có thật không?"

Lã Bất Vi trả lời rất tự nhiên: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Ông ta tuyệt đối không hề ngờ rằng Dị Nhân thực tâm thành ý muốn lấy một thê thiếp của ông ta. Lã Bất Vi hiểu rõ, trong các nước chư hầu đều có một cỗ ngựa truyền từ đời này sang đời khác: "Thà mặc áo bạn chứ quyết không chiếm vợ bạn" Huống hồ lại là vợ Thái bá. Hơn nữa, Dị Nhân mới vào phủ, đã biết mặt mũi, hình dáng, tính cách các thê thiếp của ông như thế nào!

Khi nghe Dị Nhân nói: "Xin Thái bá dâng Triệu Cơ" thì Lã Bất Vi tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại: "Thái tử điện hạ nói gì?"

Dị Nhân nhắc lại từng chữ: "Xin Thái bá hãy hiến cho tôi Triệu Cơ"

Lã Bất Vi cảm thấy đất như sụt dưới chân mình, hai mắt hoa lên, ông định trách mắng Dị Nhân một trận ra trò nhưng lại nghĩ là không nên. Vừa rồi ông chẳng đã nói: ngài xem trong sổ thê thiếp của hạ thần có ai vừa mắt, hạ thần sẽ vui lòng dâng hiến. Nếu Dị Nhân là Tần Vương, ông cũng chỉ là nói đùa cho vui.

Lã Bất Vi biết rằng, vì việc lập Thái tử và quay trở về Tần của Dị Nhân, ông đã phải chịu khuynh gia bại sản, cũng là tiêu tốn nghìn vàng, vậy mà đi tiếc một mỹ nhân hay sao. Nói một cách khác, vì một mình Triệu Cơ mà phải đắc tội với Dị Nhân thì chẳng phải đã vứt bỏ hết mọi công lao đã có hay sao? Một ngày nào đó Dị Nhân sẽ quay trở về Tần làm quốc vương, Lã Bất Vi ta sẽ là tướng quốc chỉ dưới một người và trên cả vạn người, bao nhiêu vinh hoa phú quý tha hồ mà hưởng thụ, lúc đó còn lo là không tìm thấy một người đẹp giống như Triệu Cơ hay sao?

Nghĩ đến đây, yết hầu của Lã Bất Vi động đậy, ông nuốt mạnh cục đắng trong lòng, cố gắng để cho khuôn mặt mình mang một vẻ can tâm tình nguyện, ông nói: "Thái tử điện hạ hẳn là có con mắt tinh đời, trong sổ những thê thiếp của hạ thần, Triệu Cơ là xuất chúng nhất đấy. Nàng không chỉ đẹp mà còn thông minh lanh lợi, am hiểu âm luật, có tài múa hát. Thái tử điện hạ thu nạp Triệu Cơ thì có gọi là quần anh tụ hội rồi. Xin điện hạ định một ngày lành, thần sẽ mang Triệu Cơ đến bên điện hạ."

Dị Nhân mừng như mở cờ trong bụng, nước mắt vòng quanh: "Thái phó tiên sinh, nhẫn chịu nỗi đau khổ tình yêu chia lìa, quả thực là cha mẹ tái sinh của ta! Ta sẽ nghe theo thái phó tất cả."

Lã Bất Vi quyết lòng, nghiêng răng nói: "VẬY thì rõ rồi".

Sau khi tạm biệt Dị Nhân ra về, Lã Bất Vi cảm thấy mọi cái như đang sụp đổ dưới chân mình, đất trời tối sầm trước mắt. Dường như ông cảm thấy mệt mỏi không thể chịu đựng được khi phải cố gắng kinh doanh cho xong mẻ buôn lớn này. Ông tựa người vào một thân cây để cho bóng cây che lấp bớt đi vẻ mặt đau khổ của mình. Ông nhận thấy, các món khách và phục dịch của ông đã lũ lượt bỏ đi giống như thời gian trôi, và đôi hài lụa thêu hoa của Triệu Cơ cũng giống như một bông hoa sen đẹp phiêu liêu trong thế gian này.

Triệu Cơ sẽ như thế nào nếu biết chuyện phải lấy Dị Nhân đây? Dù nàng có nước mắt lăn chã, đau khổ không thiết sống hay là mừng vui khôn xiết, vứt bỏ ông mà đi thì theo ông điều đấy chẳng còn có ý nghĩa gì nữa. Nàng giống như cặp sừng tê ngưu, châu ngọc, chu sa đỏ, đồ gốm quý giá ấy, hoặc còn có thể mua được những sừng tê ngưu, châu ngọc, chu sa đỏ, đồ gốm còn quý giá hơn nữa.

Hoàng hôn và một con chim khách đơn độc rơi xuống sân phủ Lã Bất Vi. Con chim khách đó lịch chích nháy nhót. Lã Bất Vi vẫn đứng cô độc tựa lưng vào thân cây nhìn lối đi lát gạch loang lổ mờ mờ chạy dài về phía bóng tối, phía cuối con đường là hai cái cửa nhỏ màu đỏ đi vào phòng ngủ Triệu Cơ đang mở rộng, phía bên trong lộn xộn mông lung giống như một giấc mơ về tương lai.

Lã Bất Vi hiểu rằng, đêm nay ông khôn thể để mắt đi cơ hội đi vào cõi mộng mông lung đó. Khi Lã Bất Vi nằm cùng Triệu Cơ trong chiếc chăn gấm, lúc này ông mới ý thức được rằng, từ ngày mai làn da thịt mượt mà thơm tho này sẽ thuộc về người khác. Ông ngậy người nhìn về yêu kiều mà nàng đang thể hiện với ông và cũng ngậy người khi nói cho nàng biết chuyện nàng sẽ phải lấy Dị Nhân.

Ban đầu, Triệu Cơ lắc đầu như không hiểu, sau đó nàng òa khóc. Nàng biết Dị Nhân là vương tôn nước Tần, nàng cũng biết Lã Bất Vi sai khi giúp Dị Nhân giành được danh thái tử sẽ phải giúp anh ta trở thành vua nước Tần. Dị Nhân đã ăn ở trong phủ Lã đã mấy ngày nay, nhưng anh ta chẳng để lại ấn tượng gì đối với nàng. Hơn nữa, giờ đây nàng đang mang trong bụng dòng máu của Lã Bất Vi, nàng làm sao có thể lấy anh ta được!

Triệu Cơ vừa khóc vừa nói: "Thiếp làm sao có thể xa chàng được!"

Bằng một lời lẽ chân thành, Lã Bất Vi lại nói lại một lượt cho cô nghe cái lý do khiến nàng phải lấy Dị Nhân, Triệu Cơ cũng cảm thấy Lã Bất Vi không còn cách nào khác, nhưng nghĩ đến cái giọt máu đang dần lớn lên trong bụng, cô lại nói với Lã Bất Vi: "Thê còn cái thai trong bụng thiếp, như thế chẳng phải là đã may sẵn áo cưới cho người khác hay sao? Đợi thiếp sinh cho Lã đại nhân đứa con này rồi đi phục vụ Dị Nhân cũng được."

Lã Bất Vi nói: "Mang thai mười tháng, rồi lại sinh nở, e là thái tử không đợi lâu như thế được đâu. Ta đã nói rồi, ngày mai nàng sẽ lấy thái tử. Chuyện mang thai phải giữ kín như bưng, về sau hãy nói với anh ta, anh ta sẽ cho là thai trong bụng nàng là cốt nhục của mình. Anh ta sẽ ngạc nhiên mừng rỡ và sẽ càng ân sủng nàng hơn, địa vị của nàng sẽ thêm tôn quý và chắc chắn... nếu sinh con trai, thì đó sẽ là chi trưởng và sẽ được lập thành hoàng thượng. Nàng sẽ là Vương phi, là Thái hậu. Một khi đứa trẻ đó làm vua, vậy thì thiên hạ nước Tần chẳng phải là của ta và nàng sao? Nếu sinh con gái thì đó cũng sẽ là con của Thiên kim hoàng thượng cảnh vàng lá ngọc."

Triệu Cơ nói: "Mọi người đều nói, một ngày chồng vợ nên nghĩa trăm năm; bỗng nhiên lại phải rời xa đại nhân thì thiếp sẽ ngày đêm mộng tưởng. Nếu là xa cách nghìn trùng, thì trong lòng vẫn có thể chịu đựng được. Bây giờ cùng ở trong thành Hàm Đan, chàng là Thái phó của anh ta, thường xuyên phải đến chỗ anh ta. Mỗi lần chúng ta gặp mặt, thì chỉ có thể nhìn mà không thể gặp được, thiếp sợ rằng sẽ không thể chịu đựng nổi!"

Lã Bất Vi nói: "Thường xuyên gặp mặt thì có gì là không tốt?" Điều này có thể khiến cho chúng ta được ôn lại chuyện cũ và lại được lần nữa ân ái, chỉ cần chúng ta cẩn thận, thận trọng, đợi tới khi có điều kiện thuận lợi có thể. Hơn nữa, sau này anh ta trở thành vua nước Tần, chắc chắn cũng không tránh khỏi việc chiêu cơ nạp thiếp, người đẹp chẳng thiếu gì, lúc đó chắc sẽ không còn yêu nàng sâu nặng như bây giờ đâu!"

Mặc dù Lã Bất Vi và Triệu Cơ lại được một lần nữa đùa nước như đôi uyên ương, họ ôm rất nhiều hy vọng là được chung chăn gối với nhau, nhưng rốt cục đều chỉ là sự ảo ảnh mịt mù mà thôi. Vì thế, họ luyện tiệc trước lúc phải chia tay, đây là một đêm đẹp tuyệt vời của họ. Hai người họ dựa vào nhau mà thì thầm chuyện yêu đương. Lã Bất Vi lúc trước còn trầm tĩnh ít nói, nay đã hoạt bát hẳn lên, họ quán quýt nói chuyện với nhau dường như không có sự câu nệ nào...

Buổi trưa ngày mai, những người hầu và quan khách của Lã phủ đều nhìn thấy Triệu Cơ ăn mặc hóa trang màu sắc rất rực rỡ, và được Lã Bất Vi dẫn tới phòng của Dị Nhân. Phía sau có vài nữ tỳ, họ vẫn nặng nề bưng những tráp sơn. Có một cái tráp vẫn chưa đóng chặt làm bay ra những dải phấn thơm lừng. Điều này gây một ấn tượng rất sâu sắc với mọi người. Họ không thể đoán được Triệu Cơ muốn làm điều gì. Họ vẫn cứ đoán già đoán non. Nhưng Lã Bất Vi đã nhanh chóng đem những tin tức về việc gả chồng cho Triệu Cơ công bố với mọi người. Vào ngày này, mọi người trong phủ họ Lã đều đưa ánh mắt tò mò để dõi theo tình chí của Lã Bất Vi. Nhưng, trên mặt của Lã Bất Vi chẳng có chút gì là đau khổ hay mừng vui gì cả giống như tiết trời của mùa đông, nó băng bạc mà ảm đạm.

Triệu Cơ bị cơn cuồng dục của Dị Nhân làm cho cô phải kinh sợ. Trong sự tưởng tượng của cô, hậu duệ của quân vương, là con rồng cháu rồng tất nhiên cốt cách phải tài giỏi phi phàm. Nhưng vị vương tôn này không chỉ có hình dáng phàm phu tục tử mà còn có đôi mày lệch nhau, hai mắt lồi ra. Cô cảm thấy đáng về Dị Nhân rất đáng buồn cười. Nghĩ vậy cô bật cười thành tiếng. Dị Nhân không kìm được áp cái má thô ráp của mình lại, hôn cô tới tấp. Lát sau, phần hồng mà cô thoa đã để lại vết trên môi và mặt Dị Nhân. Triệu Cơ bảo anh ta mau đi rửa đi, để một lúc nữa người ta trông thấy rất xấu hổ. Trời đã bắt đầu tối, đêm đã bắt đầu buông xuống. Dị Nhân ôm cô lên giường, chân tay quờ quạng lột hết quần áo của cô. Cô nghĩ về mặt này có thể anh ta không sánh như Lã Bất Vi. Khi cô đã chìm ngập vào cơn mê tình ái, cô mới thấy anh ta không kém Lã Bất Vi chút nào. Cô chỉ lo cái thai trong bụng bị động mạnh chuyển hướng...

Sau khi xây thêm một nhà mới trong Mão Hạng, Dị Nhân và Triệu Cơ liền chuyển tới đó. Căn nhà mới khang trang đẹp đẽ, chạm trổ tinh vi. Ngoài sân là hồ nước, cây cối sum suê. Ở một nơi đường hoàng như thế, lại có Triệu Cơ ngày đêm làm bạn, Dị Nhân thậm chí hoang đường nghĩ: "Trong thành Hàm Dương, cuộc sống của các vương tôn cũng không hơn gì đây."

Vào moot ngày đầu xuân năm 259 trước công nguyên, vị hoàng đế số một trong lịch sử Tần Thủy Hoàng chào đời trong nơi ở của Dị Nhân ở Hàm Đan.

Trước khi Thủy Hoàng sinh ra, trời đất mù mịt, tuyết phủ dày đặc, gió ào ào, hoa tuyết bay mù mịt. Mọi người trong phòng đứng ngồi không yên. Dị Nhân ở bên ngoài đi đi lại lại. Trong tiếng rên lúc rời rạc lúc kéo dài của Triệu Cơ, bà đỡ nhìn đăm đăm vào dưới bụng cô. Thầy bói đã xem được một quẻ tốt, ông ta nói những lời chúc mà người bên cạnh nghe cũng khó mà hiểu được.

Rất nhanh, theo sự tụt xuống của bụng Triệu Cơ là tiếng khóc oa oa vang lên choe choe của một bé trai, một sinh linh tràn đầy sức sống đã chào đời. Tướng mạo phi phàm nhưng không hề giống những gì sách vở miêu tả, cằm vuông mắt dài, tóc trái đào ngay ngắn, miệng nhiều răng, lưng có vân rồng, chân có chín nốt ruồi, chân tay to cứng, giọng to vang.

Nghe tin Triệu Cơ có sinh được quý tử, Dị Nhân mừng như phát điên lao vào trong phòng, nhìn ngắm đứa trẻ ngọc ngậy trong tả giống như một con cá nhỏ, anh ta mừng rơi nước mắt, không biết nói gì. Lã Bất Vi nghe tin Triệu Cơ sinh con trai, mừng thầm trong bụng, mang theo một lễ vật lớn đến chúc mừng. Ông ngắm nhìn đứa trẻ bụ bẫm, càng ngắm càng thấy trên khuôn mặt nó có những nét của ông.

Lã Bất Vi rất mực cảm khái nói: "Đứa trẻ khá lắm!"

Triệu Cơ nói nhỏ giọng đầy ản ý: "Thái bá, giờ thì mãn nguyệt rồi nhé!"

Dị Nhân đương nhiên không nghe ra ản ý trong câu nói của Triệu Cơ, mặt nàng rạng rỡ nói với Lã Bất Vi: "Thái bá, nhanh đặt cho quý tử của ta một cái tên đi!"

Lã Bất Vi trầm tư suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Gọi là Chính đi, sinh vào chính nguyệt (tháng giêng), chữ chính, văn thao võ lược; khi lớn lên sẽ nắm vững triều chính, tề quốc trị gia bình thiên hạ."

Dị Nhân tán thưởng nói: "Hay! vậy thì gọi là Doanh Chính."

Triệu Cơ nói: "Cũng có thể gọi là Triệu Chính."

Mọi người đều tán thành vì Triệu và Tần cùng một tổ tiên. Sách sử ký đã viết tổ tiên của Tần là cháu gái của Chuyên Húc Đế tên là Nữ Tu. Nữ Tu trong lúc dệt vải đã nuốt nhầm phải trứng con chim đen, sinh ra cậu con trai tên là Đại Nghiệp. Đại Nghiệp cưới con gái của Thiếu Điển tên là Nữ Hoa. Nữ Hoa sinh ra Đại Phi; Đại Phi cùng Đại Vũ binh trị thủy thổ. Sau khi trị thủy thành công, vua Thuấn ban thưởng cho Đại Vũ một cái Ngọc Khuê màu đen (ngọc khuê: dụng cụ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa), Đại Vũ tiếp nhận Ngọc Khuê và nói: "Việc này không hoàn thành một mình, Đại Phi cũng có công lao trong đó." Vua Thuấn nói: "Đại Phi, người giúp Vũ hoàn thành công việc này, ta thưởng cho người một cái Lưu màu đen (Lưu: chuỗi ngọc trang sức trên mũ miện của các đế vương thời xưa). Thuấn gả cho Đại Vũ một cô con gái xinh đẹp. Đại Phi đón nhận rất cung kính. Đại Phi lại phò tá Thuấn trị huân muôn loài chim thú. Chim thú đa phần đều bị khuất phục. Ông là Bá Ế. Thuấn đã từng có hộ Doanh. Hậu duệ nhiều đời là Bá Ế có một người tên là Phi Liên, ông có tài đi bộ như thần. Ông có hai người con trai, một người là Ô Lai, sức khỏe hơn người, người còn lại tên là Lý Thắng. Phi Liên và Ô Lai đã phò tá Ân Trụ Vương bằng cả tài năng phi thường của mình, về sau bị Chu Vũ Vương giết chết, còn lại Lý Thắng. Con trai của Lý Thắng là Mạnh Tăng được Chu Thành Vương sủng ái. Cháu trai của Mạnh Tăng là Tào Phụ vì có tài điều khiển xe ngựa nên được Chu Vương sủng ái. Ông thay Chu Vương điều khiển bốn chú ngựa nổi tiếng là Đức Xí, Ôn Lý, Hoa Lưu và Lục Nhì đi tuần thú nơi miền tây mãi vui mà quên về. Khi Từ Yên làm loạn, Tào Phụ điều khiển xe chạy một ngày nghìn dặm về nước dẹp loạn cho Chu Mục Vương. Để thưởng cho công trạng dẹp loạn của Tào Phụ, Chu Mục Vương cắt cho ông thành Triệu. Thời cổ đại tục lấy tên đất làm tên họ nên tộc người sống trên thành Triệu đều có họ Triệu Thị.

Lã Bất Vi đã để ý thấy mỗi lần ông đến nơi ở của Dị Nhân, Triệu Cơ lại gio Tiểu Doanh Chính đang nằm trong lòng nàng hướng về phía ông, ông biết cử chỉ này của nàng là ngầm thể hiện tấm lòng trung chính không đổi của nàng đối với ông. Thế là, trong mùi hơi sữa nồng lên khắp gian phòng, Lã Bất Vi nhìn rõ thấy chiếc bụng dưới trắng ngần của Triệu Cơ lộ ra do y phục bị kéo lên khi nhắc đứa bé lên, vết sữa thấm loang trên áo ướt đầm. Hôn nhân như là một thứ thuốc gạt bỏ hết tất cả của người phụ nữ, cướp đi sự thuần phác ngây thơ của thời thiếu nữ. Mỗi ánh mắt Triệu Cơ nhìn Lã Bất Vi đều chan chứa tình yêu xen lẫn nhục dục. Trước sự mê hoặc chết người đó, Lã Bất Vi không khỏi nghĩ về những đêm cùng Triệu Cơ hoan lạc. Nhưng giờ đây, Lã Bất Vi không còn tâm

tư nào để tìm cơ hội có được những khoái lạc của những đêm ấy nữa. Ông đã mưu hoạch xong việc quay trở về nước Tần của Dị Nhân, mấy ngày nay ông đang tìm cơ hội để thực hiện. Dù ông đã có vô vàn những kinh nghiệm cuộc sống đầy sóng gió trên con đường chiến thắng nhân sinh nhưng ông cũng không khỏi thấp thỏm lo sợ trước việc quy Tần của Dị Nhân, mặc dù ông đã có sự bố trí sắp xếp chu đáo tỉ mỉ.

Dị Nhân mê đắm trong niềm vui to lớn của việc lấy vợ sinh con. Đêm đến, anh ta ở bên cạnh Triệu Cơ để thưởng thức dư vị mê hồn mà nàng đem lại cho anh ta, cứ như vậy đêm này qua đêm khác mà không biết mệt mỏi. Ban ngày, Dị Nhân lại vui đùa cùng đứa con trai kháu khỉnh. Anh ta rất muốn tìm thấy hình bóng mình trên gương mặt của tiểu Doanh Chính, nhưng anh ta không tìm ra đặc điểm gì trên gương mặt thằng bé. Bởi vì nó quá nhỏ mà trăm đứa trẻ đều có vẻ mặt non tơ giống nhau. Dị Nhân đã lạnh lùng như băng trước việc đến Xương Lư và những cuộc hẹn hò với Di Hồng. Anh ta không phải loại người trung tình coi việc có quan hệ với những cô gái khác ngoài vợ mình là một việc làm mạo hiểm. Mỗi nụ cười, mỗi cử chỉ của Di Hồng luôn khiến anh ta cảm thấy tiềm ẩn trong đó âm mưu sát khí. Nhưng trước sự thúc gục của Lã Bất Vi và sự nghiệp lớn quay trở về nước Tần của mình, anh ta cần phải đến Xương Lư để ứng phó. Lần nào cũng vậy, Di Hồng đều rất quyến luyến với Dị Nhân, ả đã hai lần đến tìm Dị Nhân ở nơi anh ta ở. Anh coi sự chủ động của mình là một sự giả nhân giả nghĩa, một sự xoa dịu trước những nguy hiểm sắp đến. Những việc làm hôn xiêu phách lạc sắp sửa bắt đầu. Lã Bất Vi đang trong trạng thái tinh thần căng thẳng đều cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên trước từng động tĩnh xung quanh mình.

Buổi sáng hôm nay lại khiến ông lo sợ một trận, một người hầu gõ cửa ầm ầm. Người hầu vào báo cho ông biết gia tướng của Lận Tương Như xin gặp. Lã Bất Vi biết là Lận Bửu đã đến liền cho Lận Bửu vào. Lận Bửu nói với Lã Bất Vi là Lận Tương Như đang ốm nặng, toàn thân run rẩy, e là không sống được bao lâu nữa và hỏi Lã Bất Vi có đi thăm không.

Lã Bất Vi suy nghĩ một hồi rồi đồng ý đi thăm. Lận Bửu bảo muốn đi thì phải nhanh lên không là không kịp nhìn thấy Lận Tương Như thở nữa. Lã Bất Vi hỏi Lận Bửu rằng anh ta có thể giúp ông một việc được không, nếu hoàn thành thì sẽ có trọng thưởng. Lận Bửu nói, ngoài việc lấy mẫu thân của anh ta là không thể được ra, Lã Bất Vi muốn gì cũng được. Lã Bất Vi nói rằng thế thì tốt lắm, rồi kê sát vào tai Lận Bửu thì thầm một hồi lâu với giọng nói mà dường như không nghe thấy thanh âm gì. Lận Bửu gật đầu lia lịa trước hai môi đóng mở liên tục của Lã Bất Vi.

Trước khi đi Lận Bửu còn thề non hẹn biển với Lã Bất Vi "Vi đại nhân, chuyện này tôi sẽ lo hết", rồi nhìn Lã Bất Vi với ánh mắt tham lam. Lã Bất Vi hiểu, ánh mắt của Lận Bửu là có ý vờ tiền ông. Vì thế Lã Bất Vi sai người bê

đến một khay bạc vụn rồi nói với Lận Bửu: "chút tiền này Lận Bửu tiên sinh dùng tạm trước, sau khi xong việc thì..."

Lận Bửu nói: "Vi đại nhân không cần nói nữa, tiểu nhân hiểu rồi." Nói xong, Lận Bửu nhanh như gió cuốn trút số bạc vào trong túi. Lận Tương Như bệnh nặng hết phương cứu chữa đang nằm ở trên giường, gương mặt ông xám lại như người đã chết, dường như ông cũng biết rằng mình sắp sửa nhắm mắt xuôi tay, ông đưa đôi mắt đục đầy ngấn nước nhìn những quân thần như Triệu Hiếu Thành Vương, Triệu Thắng, Triệu Bảo đang đứng vây quanh trước mắt ông.

Lận Tương Như ú ớ trong mồm như có lời muốn nói nhưng những cơ quan trong thân thể yếu ớt của ông không thể phối hợp thành hành động tốt được để ông có thể phát ra thành lời. Ông gắng sức đỡ người lên nhưng nỗ lực đó của ông dường như vô ích.

Triệu Hiếu Thành Vương nhìn người đại thần trung thành liêm khiết, túc trí đa mưu đang hấp hối mà lòng cảm thấy chua xót. Ông nghĩ về những năm tháng mà người này cùng với Liêm Pha, một quan văn, một quan võ như hai bánh xe của một cỗ xe đưa nước Triệu tiến lên, uy danh chấn động các chư hầu. Đặc biệt là tinh thần khảng khái cương trực, giọng nói oai nghiêm của ông khi gặp mặt với Chiêu Tương Vương nước Tần ở Mãnh Trì đã trở thành một giai thoại thiên cổ. Ban đầu, khi nhận được thư mời của Chiêu Tương Vương, Triệu Huệ Vương có chút e sợ định chối từ không đi. Nhưng Lận Tương Như và Liêm Pha cho rằng, nếu không đi họ sẽ cho là gan của nước Triệu nhỏ như gan chuột, cần phải hiên ngang mà đi, Triệu Huệ Vương tiếp thu ý kiến này liền cùng Lận Tương Như đi Mãnh Trì giương cờ nổi trống rầm rầm rộ rộ. Chiêu Tương Vương mượn cơ say rượu đòi Triệu Huệ Vương gảy đàn cho ông ta nghe với vẻ rất khinh miệt. Triệu Huệ Vương đành phải nhẫn nhục gảy đàn. Quan sử của nước Tần ngay lập tức đã ghi lại cảnh đó như sau: "Ngày...tháng...năm..., Tần Vương họp mặt với Triệu Vương đã lệnh cho Triệu Vương gảy đàn." Lận Tương Như thấy vậy cho là đó chẳng phải là nỗi nhục lớn của nước Triệu hay sao. Ông cảm thấy giận dữ bất bình tột độ liền bước lên trước nói với Tần Vương.

"Đại Vương chúng tôi cũng nghe nói Tần Vương kinh thông âm luật, đặc biệt là những bài hát của nước Tần, giờ hạ thân bệ ngồi sánh cho Tần Vương, xin Tần Vương biểu diễn cho chúng toai nghe một đoạn để cùng được vui vẻ với nhau." Chiêu Tương Vương rất giận dữ không chịu biểu diễn. Vì thế Lận Tương Như lại bước lên trước vài bước, bê nồi sênh kê gần Chiêu Tương Vương quỳ gối mời, Chiêu Tương Vương vẫn không chịu gõ, Lận Tương Như nói: "Chỗ tôi đứng cách Đại Vương không đến 5 bước, máu ở cổ tôi có thể tưới ướt người Đại Vương đấy!" Quân lính hai bên của Chiêu Tương Vương muốn chặt đầu Lận Tương Như, Lận Tương Như liền giương mắt quát lại, quân lính hai bên đều khiếp vía. Vì thế, Chiêu Tương Vương đành phải gõ một đoạn nhạc. Lận Tương Như quay đầu lại nói với quan sử nước nước Triệu: "Viết là

ngày...tháng...năm..., Tần Vương gõ nồi cho Triệu Vương nghe." Cho đến khi buổi tiệc kết thúc, Chiêu Tương Vương cũng không thể chiếm ưu thế được. Hơn nữa, quân lính của nước Triệu đứng cảnh giới nghiêm ngặt, nước Tần cũng không dám có những hành động sơ suất gì.

Lúc đó, Triệu Hiếu Thành Vương còn là Thái tử, được nghe sứ thần tử Mãnh Trì về thuật lại chuyện một cách sống động. Triệu Huệ Văn Vương nói với ông, giang sơn của nước Triệu được bình yên là có công lao của Lận Thượng khanh... Trong chốc lát, vị trọng thần có chiến công hiển hách với dòng họ Triệu này lại phải cưỡi hạc đi xa rồi. Mạch suy nghĩ của Triệu Hiếu Thành Vương bị cắt đứt bởi cơn co giật của Lận Tương Như. Ông thấy Lận Tương Như đã nhắm nghiền mắt lại, đầu đã lệch sang một bên. Tiếp đó rõ lên tiếng khóc của gia đình con cái Lận Tương Như. Gia tướng Lận Bửu cùng mấy người vội vàng mặc áo tang cho ông. Khi khiêng thi thể của Lận Tương Như lên, người ta tìm thấy trên gối của ông có ống tre ghi di chúc.

Lận Bửu không dám chậm trễ, vội vàng đưa cho Triệu Hiếu Thành Vương. Triệu Hiếu Thành Vương nhìn thấy trên tấm di chúc có khắc 4 chữ:"Phóng Quy Dị Nhân". Thực ra tấm chi chúc này là do Lã Bất Vi đã bố trí cho Lận Bửu giả làm. Lã Bất Vi biết rằng Lận Tương Như là trọng thần có công lao hiển hách của nước Triệu, những lời ông muốn nói trước lúc lâm chung có trọng lượng đáng kể với Triệu Hiếu Thành Vương. Nếu Triệu Hiếu Thành Vương có thể nghe theo thì Dị Nhân và ông có thể trở về Hàm Dương thuận buồm xuôi gió mà không phải chịu đựng sự nguy hiểm không phải trốn tránh nữa. Triệu Hiếu Thành Vương trở về Tông Đài mang theo thẻ trúc có viết di chúc của Lận Tương Như và cùng các quần thần bàn bạc về việc để Dị Nhân trở về Tần. Triệu Hiếu Thành Vương cảm thấy ông không thể phục lại tâm nguyện cuối cùng trước lúc lâm chung của Lận Tương Như, đó là tình nghĩa quân thần với nhau.

Hơn nữa, qua những lời thăm dò và quan sát của ông và lẫn chất vấn Lã Bất Vi, ông không phát hiện thấy biểu hiện thù ghét phản trắc nào của Dị Nhân đối với nước Triệu. Rất nhiều đại thần trong đó có cả Bình Dương Quân Triệu Bảo và Bình Nguyên Quân Triệu Thắng đều phản đối việc Dị Nhân trở về nước Tần. Bình Nguyên Quân Triệu Thắng vừa là chú của Triệu Hiếu Thành Vương vừa là tướng quốc, Triệu Hiếu Thành Vương không thể không để ý đến lời của ông.

Bình Nguyên Quân Triệu Thắng cho rằng, giờ đây An Quốc Quân Doanh Trụ đã lập Dị Nhân làm Thái tử, như vậy Triệu đã nắm được đằng chuôi, có thể kẹp giữ được nước Tần, xảy ra chuyện gì có thể đưa Dị Nhân ra để mặc cả.

Triệu Hiếu Thành Vương do dự hồi lâu, cảm thấy việc thả Dị Nhân là việc nên làm. Bình Nguyên Quân Triệu Thắng nói, việc đó chỉ bằng việc biến Dị Nhân làm con dao hai lưỡi, như thế có thể trả được mối thù Trường Bình. Triệu Hiếu Thành Vương mặt mày biến sắc nói, nhất nhất không thể vội vàng được,

nếu làm như vậy vừa phụ lòng Lận Tương Như lại vừa gây ra chuyện không hay, tạo cho nước Tần cái cơ để gây sự. Sự việc được đeo gót rất lâu.

Triệu Hiếu Thành Vương và Bình Nguyên Quân Triệu Thắng đã đưa ra hết thảy mọi phương cách và lý lẽ nhưng vẫn chưa quyết định được phương cách nào, quân thần đành phải giải tán trong tâm trạng không vui.

Sau khi trở về phủ, Bình Nguyên Quân Triệu Thắng và Bình Dương Quân Triệu Bảo cùng nhau bàn bạc, và quyết định sai người đi bắt Dị Nhân về, nếu không cái họa thả hổ về rừng có hồi hận cũng muộn. Bình Dương Quân đồng ý nói: "Nên ra tay trước nếu không về sau sẽ gặp phải rắc rối. Đem Dị Nhân đi giấu kín, nếu Đại Vương có hỏi ta cứ bảo là không biết, Đại nhân cũng không biết làm thế nào." Bình Nguyên Quân Triệu Thắng nói: "Vậy thì chúng ta tìm vài người đáng tin cậy, tôi nay sẽ ra tay."

Lã Bất Vi đang bận rộn chuẩn bị, ông cảm thấy việc trở về Tần một cách quang minh chính đại có một tia hy vọng khi biết tin Triệu Hiếu Thành Vương đã mang tẩm di chúc của Lận Tương Như đi. Hơn nữa, ông đã quan sát kỹ cửa thành các phía đông, tây, nam, bắc của thành Hàm Đan và đã biết được tên họ của người cầm đầu các lính canh ở đây. Vừa rồi, khi Lận Bửu đến báo tin Triệu Hiếu Thành Vương đã cầm di chúc của Lận Tương Như đi, Lã Bất Vi đã thưởng cho anh ta rất hậu hĩnh, ông nói ra tên của người cầm đầu lính canh, hỏi anh ta có quen biết không. Lận Bửu nói, anh ta có chút quen biết với cửa thành phía bắc. Lã Bất Vi nghĩ, nếu không có cách nào tốt hơn thì sẽ ăn mặc cải trang rồi bảo Lận Bửu đưa họ trốn qua thành phía bắc.

Lã Bất Vi lại gọi cả Tư Không Mã vào trong phủ, bảo họ phải đặc biệt lưu tâm trong mấy ngày này, ông còn dặn dò Tư Không Mã là không nên trở về, cứ ở lại cùng với Chu Kiệm luân phiên canh gác bảo vệ Dị Nhân cả ngày lẫn đêm.

Ngày nào cũng vậy, trước khi trời tối, Tư Không Mã cũng đeo gươm đi tuần một vòng từ trước đình sau vườn đến các góc ngách khác, sau đó anh ta mới đóng chặt cửa. Công Tôn Càn kiên nhẫn canh gác ở Vu điện sân trước không biết mỗi mệ là gì, trời có sập thì cậu ta cũng không để ý, chỉ cần mở to mắt trông giữ Dị Nhân là được.

Đêm nay, vào lúc nửa đêm, Tư Không Mã ra ngoài đi giải, anh ta nhìn thấy một bóng đen giống như một cái túi rơi từ trên bờ tường rào vào. Tiếng "bịch" làm anh ta giật mình. Sau đó, liên tiếp là mấy tiếng "bịch", "bịch" nữa.

Tư Không Mã không thể đi giải tiếp được nữa, vội vàng chạy vào gọi Chu Kiệm, hai người cầm kiếm xông ra. Cái bóng đen đó chạy vụt về phía phòng ngủ của Dị Nhân.

Tư Không Mã hét lớn: "Ai? Đứng lại!"

Một vài bóng đen liền quay người trở lại, vây lấy Tư Không Mã và Chu Kiệm. Tư Không Mã bảo Chu Kiệm nhanh đi bảo vệ điện hạ Dị Nhân còn anh

ta sẽ đối phó với mấy tên này. Chu Kiệm vội vàng chạy thẳng đến phòng ngủ của Dị Nhân.

Tur Không Mã vừa định rút gươm xông tới với bọn này thì nghe thấy một người trong những cái bóng đen vây quanh hỏi: "Mày là Tur Không Mã phải không?"

Tur Không Mã hỏi: "Mày là ai?"

Có người trả lời: "Triệu Hoảng".

Tur Không Mã lại hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, các ngươi xông vào phủ của Dị Nhân làm gì?"

Triệu Hoảng trả lời: "Bắt Dị Nhân!"

"Ai sai các ngươi làm vậy?"

"Điều này ngươi không phải hỏi."

"Sứ mệnh của Tur Không Mã ta là bảo vệ điện hạ Dị Nhân, đâu có dễ để bọn ngươi lợi dụng lúc hỗn loạn mà bắt đi."

"Ngươi khiến ta thật không thể hiểu nổi. Chẳng phải là ngươi đã cùng Triệu Hoảng này tòng quân cho tướng quân Triệu Quát sao? Sứ mệnh của ngươi bị quân Tần giết chết ở Trường Bình, may mà thoát chết trở về Hàm Đan, tại sao bây giờ lại quay ra bảo vệ vương tôn nhà Tần thế?"

"Lúc đó khác bây giờ khác, năm câu ba điều không thể nói rõ được. Triệu Hoảng, ta khuyên các ngươi hãy nhanh ra khỏi đây đi!"

"Tur Không Mã, chúng ta cũng coi như bạn bè sinh tử hoạn nạn có nhau. Đây không thể hiểu nổi vì có gì mà cậu lại đi nổi giáo cho giặc, khăng khăng một lòng bảo vệ vương tôn nước Tần cơ chứ?"

"Mỗi người đều có chí nguyện và cuộc sống riêng, Triệu Hoảng, các cậu hãy nhanh đi đi!"

"Đã như vậy thì Triệu Hoảng này sẽ không còn nể tình xưa nghĩa cũ xưa! Xông lên!"

Tiếp theo tiếng lệnh của Triệu Hoảng, những bóng người đó tụ lại cùng xông vào đánh chém Tur Không Mã. Tur Không Mã lấy hết sức ra đòn, đánh được vài chục hiệp, Tur Không Mã do một mình không địch nổi với số đông nên đã bị bọn chúng chém bị thương ngã xuống đất. Một tên đang giơ gươm lên chuẩn bị đâm thẳng vào Tur Không Mã, nghe thấy lệnh của Triệu Hoảng: "Dừng tay!" Tên này thu gươm lại, mấy tên khác vội vàng xông lên giống như hổ đói vồ mồi cùng nhau ấn chặt Tur Không Mã xuống đất. Triệu Hoảng kẻ rất gần Tur Không Mã nói: "Ngươi đã cứu sống ta một lần, ta cũng tha cho ngươi lần này. Món nợ ân nghĩa của chúng ta đã trả xong. Nói rồi, đem dây thừng trói chặt Tur Không Mã lại. Sau đó bọn chúng chạy rầm rầm về phía phòng ngủ của Dị Nhân. Chu Kiệm đang ở đó cũng gặp phải vận hạn như Tur Không Mã, bị trói vào đòn gánh

sau khi bị thương. Triệu Hoảng lệnh cho tùy tùng kèm hai bên ba người bị bắt đi ra từ cửa phía sân sau.

Mặt trăng lúc ẩn hiện sau những đám mây, con đường vắng vẻ không một bóng người nằm yên lành dưới ánh trăng. Triệu Hoảng vừa thúc Dị Nhân ngoặt qua một góc phố, vừa quay nhìn đằng trước có một nhóm người đang chặn ở đường.

Thì ra Triệu Hiếu Thành Vương lo rằng Bình Nguyên Quân Triệu Thắng sẽ tự động ra tay với Dị Nhân, sẽ có những hành động vừa phụ lại tâm nguyện của Lận Tương Như, vừa chọc tức Tần Vương liền phái quân đến đứng bảo vệ gần nơi ở Dị Nhân.

Triệu Hoảng, người phụng lệnh Bình Nguyên Quân Triệu Thắng đi bắt Dị Nhân, vừa thấy rằng Triệu Hiếu Thành Vương phái người đứng chặn ở đó cũng không dám có phản kháng gì, đành rút lại Dị Nhân rồi hậm hực bỏ đi. Tốp lính do Triệu Hiếu Thành Vương phái đến đưa Dị Nhân trở lại nơi ở của ông ta, lại còn cời trói cho Tư Không Mã và Chu Kiệm. Dị Nhân, Tư Không Mã và Chu Kiệm không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, mản kịch bắt rồi lại thả khiến họ ngạc nhiên tròn tròn hai mắt, họ nhìn tốp lính mặc quân phục của nước Triệu mà không khỏi nghi ngờ. Nhóm lính này lo sợ có chuyện gì không hay lại xảy ra liền ở lại trong phủ của Dị Nhân.

Ngày hôm sau, Lã Bất Vi nghe được tin vội vàng đến, trong sự quan sát của lính nước Triệu, Lã Bất Vi dùng ánh mắt dò hỏi Dị Nhân, Tư Không Mã tất cả những gì đã xảy ra đêm qua. Trong lúc ông đang không hiểu nổi nhóm lính mà Triệu Hiếu Thành Vương phái đến đây là bảo vệ Dị Nhân hay giám sát Dị Nhân thì đúng lúc đó có hai hoạn quan từ cung Tùng Đài đến, ban chiếu mệnh của Triệu Hiếu Thành Vương cho Dị Nhân: Dị Nhân có thể trở về Hàm Dương. Trong thời gian chưa đầy một ngày một đêm, mấy lần trải qua sự biến đổi vận mệnh lớn đã khiến mấy người Lã Bất Vi, Dị Nhân và Tư Không Mã dường như phải chết đi sống lại, lúc thì đao thương gươm kích, nguy hiểm cùng kéo đến, lúc thì trời quang mưa tạnh, sóng gió bình lặng.

Tin vui do hai vị hoạn quan này mang đến đã khiến cho Lã Bất Vi và Dị Nhân vui sướng, năm năm làm con tin đã kết thúc, những ngày tháng phải sống trong cảnh sợ hãi, chịu sự lăng nhục của người khác đã một đi không trở lại nữa.

Anh ta lấy việc trở thành thái tử của An Quốc Quân mà ngênh ngang kiêu ngạo tự mãn xuất hiện trong thành Hàm Dương, từ cung Chương Đài cho đến các thôn xóm, ai ai cũng phải lau mắt mà nhìn cái vinh quang, cái rực rỡ mà vị vương tử này đã có được sau bao nguy hiểm. Đối với Lã Bất Vi, tâm huyết và sự đầu tư của ông cùng với cái thành công to lớn này bắt đầu được đền đáp. Ông có thể hiên ngang bước đến Vương Cung Tướng Phủ để mọi người nhìn ngắm giọng nói và tướng mạo tươi cười của ông khi làm Thái Truyền. Cái tướng vị khiến mọi người thêm nhỏ dãi ấy đang chờ ông ngồi vào.

Người giàu có mà thiên hạ phải kể đến đầu tiên không ai khác chính là Lã Bất Vi đây. Không chỉ tiền vàng quần quanh bụng, ông còn có cả một nửa nước Tần như lời Dị Nhân đã hứa ban thưởng cho ông.

Hai viên hoạn quan và quân lính nước Triệu đã đi khỏi rất lâu rồi nhưng vẻ vui mừng vẫn hiện lên trên khuôn mặt của Lã Bất Vi và Dị Nhân. Nụ cười của họ như hoa nở mùa xuân cứ rực rỡ mãi không thôi.

Lã Bất Vi về đến phủ, sai người mua rất nhiều gỗ và mời đến rất nhiều thợ mộc đóng cho ông mười ba cỗ xe cao rộng chắc chắn theo yêu cầu của ông.

Có chiếu mệnh của Triệu Hiếu Thành Vương họ có thể đường đường chính chính mang đi đồ tế nhuyễn bằng vàng bạc, đồ đựng đẹp đẽ quý giá.

Trong tiếng chặt phá mang nhịp điệu của rìu búa, Lã Bất Vi dùng năm ngón tay mập béo của mình nhẩm đếm thời gian...

Thời gian rộng rãi cho phép Lã Bất Vi tạo ra mười ba cỗ xe, đồng thời thời gian cũng đã tạo ra một sự kiện lịch sử trọng đại ảnh hưởng đến việc quy Tần của Lã Bất Vi và Dị Nhân, làm cho nó được phủ lên một màu sắc của gươm dao khốc liệt, bi hoan li lợp.

Sự kiện lịch sử trọng đại này là "Cướp Phủ cứu Triệu".

Tháng 9 năm 259 trước CN, khi Lã Bất Vi cùng Dị Nhân đang chuẩn bị đến từ biệt Triệu Hiếu Thành Vương, Chiêu Tương Vương nước Tần đã phái đại tướng Vương Linh đem quân đi bao vây Hàm Đan, không ngừng tiến công vào thành không kể ngày đêm. Thành Hàm Đan trong cảnh nguy cấp, thái độ của Triệu Hiếu Thành Vương đối với Dị Nhân cũng có một sự thay đổi một trăm tám mươi độ, không cho phép anh ta từ nước Triệu trở về Tần nữa. Vận mệnh của Lã Bất Vi và Dị Nhân lại từ trên đỉnh núi vinh quang rơi xuống vực sâu nguy hiểm.

Dị Nhân bị quân Triệu thận trọng đưa lên đỉnh thành, quân úy ra sức hét lớn: "Quân Tần hãy ngừng tiến công, nếu không chúng tôi sẽ giết chết thái tử Dị Nhân của các ngươi!" Dưới thành, ngựa kêu người hét ầm ĩ, tiếng hô của Dị Nhân giống như một bông tuyết bị rơi vào một cái nồi nước nóng bị tan ra mà không có âm thanh gì. Chiến trận của quân Tần bụi khói mù mịt khắp trời, chẳng ai trong số họ nhìn rõ trên đỉnh thành gương mặt tái mét vì sợ của Dị Nhân.

Dị Nhân từ trên đỉnh thành đi xuống, cả mặt phủ một lớp bụi khói. Trên đường trở về nơi ở, anh ta nhìn thấy quân và dân trong thành Hàm Đan đang vận chuyển đầu mũi tên, súc gỗ để lao từ trên cao xuống đánh địch và lương thực với khí thế căm thù giặc sôi sục. Họ lo sợ sẽ lại gặp phải vận mệnh bi thảm như ở Trường Bình thuở nào, nên đã tiến hành sự phản kháng rất anh dũng và hiệu quả đối với sự tấn công của quân Tần. Đội quân tinh nhuệ của Bình Nguyên Quân Triệu Thắng và Bình Dương Quân Triệu Bảo đã chọn đúng thời

cơ tiến ra ngoài thành tấn công quân Tần. Quân Tần không những không đánh phá được Hàm Đan mà còn bị thiệt hại nặng nề.

Lúc này, trong triều đình của nước Tần đang nổ ra cuộc tranh luận. Chiêu Tương Vương chủ trương tiếp tục tấn công mạnh Hàm Đan, phái Vũ An Quân Bạch Khởi vừa mới khỏi bệnh đi thay Vương Linh làm tướng quân. Bạch Khởi dâng lời can gián: "Hàm Đan phòng thủ rất kiên cố, không dễ gì công phá. Hàm Đan lại gần các chư hầu khác, Triệu Quốc muốn đi cứu viện thì cứu binh chỉ cần đi một ngày là tới. Những nước chư hầu đó từ xưa đến nay đều có lòng oán hận nước Tần chúng ta. Ở trận Trường Bình, nước Triệu dù có bị thương vong bốn trăm nghìn người và ngựa nhưng quân Tần chúng ta cũng tử vong hơn một nửa, trong nước binh lực suy yếu. Chúng ta phải trèo đèo lội suối lao quân viễn chinh, hơn nữa điều kiện thủy thổ không thuận lợi. Một khi nước Triệu và viện binh của các nước chư hầu kia mà trong ứng ngoài hợp, khi quân Tần của chúng ta mệt mỏi không chịu nổi nữa, hơn nữa trước mặt sau lưng đều có địch, thì lúc đó tất sẽ thất bại không còn nghi ngờ gì nữa.

Phạm Tuy ghen tức với chiến công của Bạch Khởi, hơn nữa trong chuyện nổi ngôi, Bạch Khởi lại phản đối việc Tụ Hê làm thái tử, mối hiềm khích giữa ông ta và Bạch Khởi rất sâu. Ông ra phản bác lại chủ trương của Bạch Khởi: "Nước Triệu từ sau trận đánh Trường Bình đến giờ, gục ngã không dậy được, có gì ta phải nản lòng nhụt khí như thế, chúng ta nên đánh một hồi chuông lay lại dũng khí, thừa thắng xông lên tiêu diệt nước Triệu, cơ hội không thể để mất, mất rồi không thể lấy lại được, lẽ nào Vũ An Quân muốn nước Triệu khởi tử hồi sinh, không thể để nước Triệu liên minh với chư hầu vững chắc rồi mới tiến công Hàm Đan."

Chiêu Tương Vương cho là Phạm Tuy nói có lý liền lệnh Bạch Khởi đi thay thế Vương Linh. Bạch Khởi lấy cơ sức khoẻ ốm yếu bệnh tật không thể chỉ huy quân lính chiến đấu được. Chiêu Tương Vương rất không vừa lòng với Bạch Khởi cũng không có cách nào đành phải cử Bang An Bình làm đại tướng quân, tăng thêm quân chi viện tiếp tục đi bao vây Hàm Đan.

Trong tình cảnh bị quân Tần tiến công ngày càng mạnh mẽ hơn, tình thế của Hàm Đan vô cùng nguy kịch. Triệu Hiếu Thành Vương hổ thẹn quá hóa giận, cho gọi Bình Nguyên Quân Triệu Thắng và Bình Dương Quân Triệu Bảo nói: "Chiêu Tương Vương không giữ lời, nhiều lần tấn công nước Triệu chúng ta, lần này lại đánh đến thành Hàm Đan, ta thấy có khi giết quách Dị Nhân đi, cho bọn chúng chút màu sắc xem sao!"

Bình Nguyên Quân Triệu Thắng nói: "Bây giờ giết hay không giết Dị Nhân cũng chẳng có nghĩa gì nữa, dù có giết hắn ta cũng không thể ngăn được quân Tần tiến công Hàm Đan. Việc cần kíp nhất bây giờ là xin viện binh ở nước Ngụy và nước Sở gần chúng ta như vậy mới có thể giữ được Hàm Đan."

Triệu Hiếu Thành Vương thu nhận ý kiến của Bình Nguyên Quân Triệu Thắng, cử người đến nước Ngụy và nước Sở cầu cứu.

Quốc Quân An Li Vương của nước Ngụy và Triệu Hiếu Thành Vương có tình hữu hảo đã lâu, đồng thời cũng rất sợ sự trỗi dậy của nước Tần. Vì thế ông ta đã cử Phổ Bỉ làm Đại tướng quân dẫn chỉ huy một trăm nghìn đại quân xuất phát từ Đại Lương thẳng tiến đến Hàm Đan.

Quân hầu nước Tần thăm dò tình hình báo đã nắm được phương hướng của quân Ngụy liền báo cáo lên Chiêu Tương Vương. Chiêu Tương Vương lập tức phái sứ thần đến Sinh Đô cảnh cáo An Li Vương nước Ngụy: "Nếu kẻ nào dám xuất binh cứu Triệu, đợi sau khi đại quân của nước Tần ta đánh gục Hàm Đan sẽ quay trở lại tiêu diệt kẻ đó."

An Li Vương vô cùng sợ hãi, đành phải lệnh cho Phổ Bỉ dừng tiến công, đóng đô quân đội tại biên giới nước Triệu và nước Ngụy, án binh bất động chờ xem biến hóa của chiến cục hai nước.

Triệu Hiếu Thành Vương chờ mòn con mắt viện quân của nước Ngụy, chờ mãi mà không thấy, ruột nóng như lửa đốt. Bình Nguyên Quân Triệu Thắng phái người đến Đại Lương tìm tin lính quân Ngụy Vô Kị đi thúc bách. Ngụy Vô Kị là anh rể của Bình Nguyên Quân Triệu Thắng, đồng thời là em trai của An Li Vương. Ngụy Vô Kị lúc đó làm tướng quốc của nước Ngụy, nắm trong tay quyền lực lớn, ông hiểu rõ rằng, sau khi nước Tần tiêu diệt nước Ngụy thì mục tiêu thôn tính tiếp theo sẽ là nước Triệu. Nếu nước Triệu bị diệt vong thì nước Ngụy cũng khó giữ được. Cách bờ mà đứng nhìn đám cháy chỉ bằng liên minh với nước Triệu chống lại nước Tần. Ngụy Vô Kị đã đến khẩn cầu An Li Vương rất nhiều lần rằng hãy để đại quân của Phổ Bỉ nhanh chóng giải cứu Hàm Đan. An Li Vương e sợ cửa thành sẽ bị cháy, tai ương sẽ ập đến, binh phong của nước Tần sẽ ập đến, vì vậy nhất mực không đồng ý. Ngụy Vô Kị đành phải tập hợp một trăm cỗ xe chiến, dẫn đầu một nghìn môn khách của mình đến thành Hàm Đan sống chết với quân Tần. Ngụy Vô Kị dẫn đầu bộ hạ của mình anh dũng tiến về cửa thành phía đông của Đại Lương, chuẩn bị ra khỏi thành từ phía đó. Viên quan canh cửa phía đông là Hậu Doanh, đã hơn bảy mươi tuổi, dáng vẻ lụ khụ, ông thường uống rượu suông không có thức nhắm vì nhà nghèo. Ngụy Vô Kị nghe nói ông rất có tài năng nên đã từng đích thân đến thăm, đồng thời đã đón ông ta về nhà mình chiêu đãi như một thượng khách. Hậu Doanh có một người bạn, tên là Chu Hối, cũng đã từng nhiều lần đến thăm ông.

Đội quân của Ngụy Vô Kị xuyên qua các phố các chợ, đến cửa thành phía đông rất nhanh, ông từ biệt Hậu Doanh. Hậu Doanh không lạnh lùng cũng không vồn vã đáp lời: "Công tử điện hạ hết sức cố gắng nhé, già này chân tay mềm yếu không thể đi cùng điện hạ được." Nói rồi ông lại lạnh lùng đi ra chỗ khác lo việc thành môn của ông.

Sau khi ra khỏi thành, Ngụy Vô Kị vừa đi vừa nghĩ, thường ngày bản thân ông vẫn thường cúi mình trước kẻ sĩ, tiếp đãi ông ta như khách quý, chăm sóc rất chu đáo. Nhưng giờ là thời khắc sinh tử ly biệt, là bạn bè của nhau mà tại sao

ông ta lại không động lòng gì chứ? Hay là bản thân có điều gì đặc tội với ông? Ngụy Vô Kị càng nghĩ càng không vui, quyết định quay lại hỏi Hậu Doanh cho ra nhẽ.

Vừa nhìn thấy Ngụy Vô Kị quay lại, Hậu Doanh cười nói: "Tôi đã đoán điện hạ nhất định sẽ quay trở lại tìm tôi."

"Tại sao tiên sinh lại đoán được tôi sẽ trở lại?"

Hậu Doanh hỏi: "Điện hạ cảm thấy con người tôi phụ tình bạc nghĩa lắm phải không?"

"Đúng thế."

"Điện hạ đã trách nhầm tôi! Từ khi nghe tin điện hạ mạo hiểm dẫn quân đến Hàm Đan, tôi đã mất ngủ cả đêm để nghĩ thay điện hạ việc này. Điện hạ thường coi trọng nhân tài, đa tình trọng nghĩa kết giao được rất nhiều bạn bè có tài năng, chân thật, trong những lúc cấp bách nguy hiểm, ông nên thỉnh cầu ý kiến của họ. Nhưng ông lại quên mất họ, làm xằng uổng công quyết chiến với quân Tần, điều đó giống việc bỏ miếng thịt vào miệng hổ, chỉ có thể chết một cách vô ích mà thôi."

Ngụy Vô Kị cảm thấy lời nói của Hậu Doanh có lý và thuyết phục, ông liền thỉnh cầu kế sách của Hậu Doanh.

Hậu Doanh liền kéo Ngụy Vô Kị ra một chỗ tránh ánh mắt của người khác, rồi nói: "Tôi nghe nói binh phù điều khiển quân đội của Phổ Bỉ đặt trong phòng ngủ của Đại Vương, Phi Tử được đại vương sủng ái nhất là Như Cơ có thể tự do ra vào phòng ngủ của Đại vương, việc trộm lấy binh phù dễ như trở bàn tay. Tôi còn nghe nói bố của Như Cơ bị người ta sát hại, cô ta rất muốn trả mối hận này, ước muốn dồn nét trong lòng đã ba năm mà vẫn chưa được thực hiện. Có lần, cô ta đã khóc và kể lại chuyện này với điện hạ. Điện hạ rất đồng cảm với cô ta, lập tức sai người chém đầu kẻ thù của Như Cơ rồi tặng cho cô ấy. Cô ta mang ơn điện hạ, vì vậy có phải hy sinh tính mạng vì điện hạ cô ấy cũng không từ chối chỉ cần điện hạ mở mồm nhờ cô ta giúp mình lấy trộm binh phù của Đại vương, cô ấy nhất định sẽ làm được, lúc đó có tay tay binh phù, là điện hạ đã dành được quyền điều binh khiển tướng của Phổ Bỉ, thống soái đại quân, cứu được nước Triệu phía bắc, đánh hù được quân Tần phía tây. Đó là chiến công quá phi thường còn gì!"

Ngụy Vô Kị y kế mà làm, lại mang môn khách và chiến xe của ông trở lại Đại Lương. Ông tìm được Như Cơ và cô ta đã đáp ứng lời thỉnh cầu của ông. Một đêm, An Li Vương uống rượu đến say, về đến phòng ngủ là rơi vào giấc mộng không còn biết gì nữa. Như Cơ nhân cơ hội lấy nửa biếc hồ phù. Quân vương thời cổ đại dựa vào binh phù để điều động quân binh. Một bức binh phù chia làm hai, tướng quân chỉ huy quân đội giữ một nửa, quân vương giữ một nửa. Người truyền đạt mệnh lệnh của quân vương cần phải cầm nửa bức binh

phù này đến ghép với nửa còn lại, hai nửa này khớp nhau thì tướng quân mới tin đây là mệnh lệnh của vua.

Như Cơ đem bức hồ binh trộm được đưa cho Ngụy Vô Kị. Ngụy Vô Kị lập tức đem theo một vài xe nhỏ, nửa đêm xuất phát. Hậu Doanh đứng ở cửa phía đông tạm biệt ông và nói: "Tướng ở bên ngoài lệnh vua cũng có lúc có thể không theo. Bây giờ điện hạ cầm nửa bức hồ phù này đi khớp với bức kia, dù có không sai nhưng Tấn Bỉ cũng chưa chắc đã giao binh quyền cho ông. Nếu ông ta mà thỉnh thị đại vương thì nguy to. Người bạn Chu Hợi của tôi là một đại lực sĩ, điện hạ có thể mang theo ông ta. Nếu như Tấn Bỉ giao binh quyền thì tốt, còn nếu không thì giết quách ông ta đi!"

Ngụy Vô Kị trả lời: "Tấn Bỉ là lão đại tướng quân đức cao vọng trọng, có công với nước, mưu lược hơn người, tôi có mang theo binh phù anh ta cũng chưa chắc đã giao binh quyền, rốt cục là không thể không chết được, tôi phải giết một vị lão đại tướng quân như thế không khỏi không đau lòng mà rơi nước mắt."

Hậu Doanh nói: "Điện hạ thử nghĩ xem, tính mệnh của Tấn Bỉ so với giang sơn xã tắc của hai nước Triệu, Ngụy bên nào quan trọng hơn."

Vì vậy, Ngụy Vô Kị cùng với Chu Hợi nhanh chóng đến Thang Âm, gia truyền mệnh lệnh của An Li Vương đòi Tấn Bỉ phải trao binh quyền. Tấn Bỉ đem tám hồ phù ghép lại, quả thực không sai. Nhưng, ông ta cảm thấy chút ghi hoặc trong lòng, quan sát kỹ Ngụy Vô Kị hồi lâu rồi nói: "Tôi cầm đầu bốn trăm nghìn đại quân đóng đô tại biên giới hai nước Ngụy, Triệu, đây là trọng trách mà đại vương giao phó cho tôi. Giờ đây, đại vương sao lại cử điện hạ đến thay thế tôi khi mà chẳng có biến cố gì cả? Tôi cần phải nhìn thấy đại vương mới có thể tuân lệnh được."

Tấn Bỉ chưa nói hết câu, Chu Hợi đang đứng một bên liền vượt lên trước một bước, rút từ trong ống tay áo một cái rìu bằng sắt và bổ một cái thật mạnh vào đầu của Tấn Bỉ, Tấn Bỉ chết ngay.

Ngụy Vô Kị tiếp quân đội của Tấn Bỉ, tay cầm hồ phù và phát lệnh: "Tất cả trường hợp hai bố con cùng trong quân đội, bố ra về; anh và em cùng trong quân đội, anh ra về; con một đi lính thì về nhà phụng dưỡng cha mẹ!"

Toàn bộ khẩu lệnh này không chỉ lấy được lòng quân binh, tăng sĩ khí của binh sĩ mà còn khiến cho quân đội tăng thêm sức chiến đấu. Ngụy Vô Kị cầm đầu tám vạn tinh binh, tiến về Hàm Đan trong đêm.

Triệu Hiếu Thành Vương mong mãi mà không thấy viện quân của quân Ngụy đến, liền phái Bình Nguyên Quân Triệu Thắng đến Sở xin viện binh. Triệu Thắng hiểu rằng, Quốc Quân Hiếu Liệt Vương của nước Sở cũng rất sợ nước Tần, không thể biết được rằng liệu ông ta có thể phái quân đến trợ trợ hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ông quyết định dùng trí tuệ và vũ lực ép

nước Sở nhận lời. Như vậy, cần phải chọn ra hai mươi môn khách trí dũng song toàn trong số ba nghìn môn khách rồi cùng ông đến Trần thành của nước Sở.

Trong số các môn khách, Triệu Thắng tuyển chọn mãi mà chỉ chọn được mười chín người, còn thiếu một người chọn mãi không được. Lúc này, có một môn khách tên là Mạo Tọa đi đến trước mặt Bình Nguyên Quân Triệu Thắng và tự đề cử: "Tôi nghe nói đại vương cần đem hai mươi khách đến nước Sở để ký kết hiệp ước liên minh chống Tần, giờ còn thiếu một môn khách, xin đại nhân để tôi lấp đi quân số!" Triệu Thắng cảm thấy như đã từng gặp Mạo Tọa nhưng không quen anh ta. Ông nghĩ, người này là một thực khách không nhiều bản lĩnh để xin ăn, liền hỏi: "Người làm môn khách của ta mấy năm rồi?"

Mạo Tọa trả lời: "Ba năm."

Triệu Thắng nói móc ruột: "Ta thấy một người có tài năng sống ở trên đời cũng giống như một chiếc dùi ở trong túi, mũi của nó sẽ lập tức bị lộ ra ngoài. Giờ ngươi đã ở trong nhà của ta ba năm rồi, ta chẳng nghe thấy ai từng khen ngợi ngươi, thậm chí đến tên của ngươi ta cũng không biết. Có thể thấy ngươi cũng chẳng có gì xuất chúng cả, thôi cứ ở nhà đi!"

Mạo Tọa lễ phép phản bác lại: "Đại nhân, tôi không thể thể hiện được mình là bởi vì đại nhân không đặt tôi ở trong túi. Nếu ngài đặt tôi trong túi từ sớm thì e là cả cái dùi cũng đã lộ ra từ lâu rồi, huống hồ là chỉ lộ một chút đầu mũi!"

Trước lời lẽ của Mạo Tọa, Triệu Thắng không biết nói gì hơn và cảm thấy rất phục tài ăn nói, sự cả gan của anh ta, ông liền để anh ta đi theo đoàn đến Trần thành nước Sở. Trên đường đi, Mạo Tọa cùng với mười chín môn khách rôm rả bàn luận chuyện thiên hạ đại thế, anh ta thể hiện ra là người có trí tuệ lớn, lời lẽ rất có đạo lý. Triệu Thắng và mọi người mới biết tài năng của Mạo Tọa rất xuất chúng, trong lòng cảm thấy hối hận là đã không chú ý đến anh ta từ trước.

Triệu Thắng và môn khách của mình đi đến thành Trần, quốc đô nước Sở, Hiếu Liệt Vương tiếp đón họ rất long trọng ở Chương Hoa Đài. Triệu Thắng và Hiếu Liệt Vương bàn bạc thành lập hiệp ước liên minh kháng Tần. Triệu Thắng đã thuyết phục vị vua nước Sở này từ sáng đến tối đến mức miệng khô lưỡi rát bằng cách lập đi lập lại những lợi ích của việc liên minh kháng Tần, nhưng Hiếu Liệt Vương vì sợ Tần nên cả buổi do dự không quyết.

Những môn khách đến cùng Triệu Thắng vô cùng sốt ruột, tất cả đều đồng thanh giục Mạo Tọa: "Cậu lên trước nói vài câu xem sao."

Vì thế, Mạo Tọa một tay giơ gươm, một tay nắm chặt cán gươm, vội vàng bước lên trước nói với Triệu Thắng: "Đại vương, vấn đề lợi hại của việc Triệu - Sở liên minh, dăm câu ba điều có thể quyết định được, nhưng tại sao từ sáng đến giờ mà vẫn chưa giải quyết được?"

Hiếu Liệt Vương kinh ngạc hỏi Triệu Thắng: "Tên tiêu tử to gan kia là ai?"

Triệu Thắng có chút run sợ nói: "Đại vương thứ lỗi, đó là môn khách của tôi."

Hiếu Liệt Vương khí nộ bốc lên ngàn ngút, quát mắng Mạo Tọa: "Còn không nhanh xéo đi, ta và chủ nhân của ngươi đang bàn chuyện quốc gia đại sự, trên lễ đường này đâu có chỗ cho bọn môn khách các ngươi!"

Mạo Tọa chẳng có vẻ sợ hãi, ẩn kiếm đi đến trước mặt của Hiếu Liệt Vương, dang hoàng nói: "Đại vương mắng nhiếc Mạo Tọa tôi là cây uy thế hùng mạnh của nước mình. Giờ đây, tôi và đại vương cách nhau không đến mười thước, tính mạng của Đại vương nằm trong tay tôi. Dù nước Sở có nhiều quân binh hơn nữa thì giờ đây cũng không thể giúp gì được cho Đại vương. Chủ nhân của tôi vẫn còn ở đây, đại vương không nên quát mắng tôi vô lễ như thế."

Hiếu Liệt Vương thấy Mạo Tọa hiên ngang, đàng đàng sát khí, sợ đến mức không nói lên lời. Thị vệ đứng hai bên ông ta đã tuốt hết gươm nhưng cũng không dám xông lên.

Mạo Tọa nói tiếp: "Tôi nghe nói trước đây Thương Thang dù chỉ có bảy mươi dặm đất đai nhưng về sau cũng làm vua thống trị thiên hạ; Chu Văn Vương cũng chỉ có vài trăm dặm đất đai biên cương nhưng lại có thể hiệu lệnh được chư hầu. Lẽ nào là do họ cậy binh sĩ nhiều, quân đội lớn mạnh? Không phải, đó chỉ là họ có thể nắm được tình thế có lợi, làm phẫn chán uy vũ của họ mà thôi. Bây giờ, đất đai nước Sở là năm nghìn dặm, cộng thêm cả trăm vạn dũng sĩ, đó là điều kiện để xưng vương xưng bá trong thiên hạ. Nước Sở dựa vào uy lực lớn mạnh này thì có nước chư hầu nào trong thiên hạ có thể địch nổi. Hơn nữa, xin hãy nhìn xem nước Tần vô danh tiểu tốt chỉ mang có mấy vạn binh mã đi tấn công nước Sở, trận đầu là có thể đánh chiếm được thành Yên và thành Sinh quốc đô của nước Sở, trận tiếp theo sẽ đánh chiếm Di Lăng, đem số phận các phân mộ của tổ tiên nước Sở giao phó cho một bó đuốc, trận thứ ba đốt trụi các tông miếu của nước Sở. Nước Sở phải chịu nỗi nhục như thế này thì thật là một mối hận thù mà cả trăm đời sau cũng không thể giải nổi, ngay cả nước Triệu chúng tôi cũng cảm thấy họ then thay cho nước Sở, hưởng hồ đại vương lại là vua nối dõi của nước Sở mà lại không thấy muốn báo thù để rửa nhục thì thật là không phải! Hai nước Triệu - Sở liên minh kháng Tần cũng là vì nước Sở chứ cũng không vì mình nước Triệu chúng tôi!"

Từng lời nói vang trời này của Mạo Tọa đều đánh trúng yếu điểm của Hiếu Liệt Vương, khiến ông ta đột nhiên tỉnh ngộ, ông liền thừa nhận: "Đúng thế, đúng thế, lời nói của tiên sinh đã động tới tâm can của ta. Quả nhân nguyện lấy cả nước Sở ra để liên minh với nước Triệu chống lại quân Tần!"

"Chuyện liên minh kháng Tần, đại vương đã quyết?"

Hiếu Liệt Vương trả lời: "Quả nhân quyết rồi!"

Mạo Tọa nói với những người xung quanh Hiếu Liệt Vương: "Nhanh mang máu của gà chó ngựa đến, chúng ta cùng đại vương hút máu ăn thề."

Hiếu Liệt Vương nói: "Đúng thế, hút máu ăn thè!"

Rất nhanh sau đó, bình đồng đựng máu đỏ được người của Hiếu Liệt Vương dâng lên. Mạo Toại đón lấy rồi quý gói dâng lên Hiếu Liệt Vương. Hiếu Liệt Vương lấy máu bôi vào miệng, tiếp sau đó là Triệu Thắng, Mạo Toại và các môn khách của nước Triệu đang đứng ở lễ đường.

Triệu Liệt Vương của nước Sở và nước Triệu đã ký kết hiệp ước liên minh chống Tần như vậy. Xuân Giáp Quân Hoàng Yết, Tướng Quốc của nước Sở đã dẫn đầu mười vạn tinh binh ngày đêm tiến về Hàm Đan với tốc độ nhanh.

Bây giờ, Lã Bất Vi cảm thấy thời gian trôi đi rất chậm. Ngày nào ông cũng nhìn thấy bóng của đầu nhọn gác lâu in rõ trên sân. Ban đầu, cái bóng đó dài và hẹp, về sau, dần dần ngắn lại. Đến giữa buổi, cái bóng biến mất. Một lúc sau cái bóng lại xuất hiện, theo án chiếu tà nó lại kéo dài ra. Ông ta cảm thấy mình không thể khống chế được thời gian bởi vì trong lúc này đây đã xảy ra những chuyện mà ông không thể ngồi đó.

Lã Bất Vi tưởng rằng quân Tần sẽ đánh thẳng đến Hàm Đan, lúc đấy ông và Dị Nhân có thể đường hoàng trở về Hàm Dương. Vậy mà, tin tức chiến sự truyền đến lại làm Lã Bất Vi đau lòng. Mười vạn tân binh do Xuân Giáp Quân chỉ huy đến kết hợp với viện binh của nước Ngụy cho nước Triệu do Tín Lăng Quân chỉ huy cùng mở một cuộc tấn công dữ dội đánh vào quân Tần. Lúc này, Bình Nguyên Quân Triệu Thắng cũng đích thân chỉ huy ba nghìn cảm tử quân của nước Triệu vượt thành ra ngoài. Tình thế rất nguy hiểm, dòng người và ngựa đang đi cuốn trận địa của quân Tần. Do phải chinh chiến nơi xa, chiến đấu đã lâu nên quân Tần đã mỏi mệt, lần này lại gặp phải sự kìm kẹp tấn công từ bên trong lẫn bên ngoài của binh mã ba nước, quân Tần làm sao có thể đứng vững được. Tướng Tần Vương Hột đã dẫn binh tàn tướng bại thoát về thành Phần, hai vạn quân Tần không kịp rút đã bị liên quân Ngụy - Sở bao vây cuối cùng phải đầu hàng.

Lã Bất Vi hiểu rõ rằng, kết cục trận chiến này tiềm ẩn một vận mệnh xấu cho ông và Dị Nhân. Ông sẽ buông tay ngôi chờ nó đến, ông đang tranh thủ từng giờ từng phút tìm cơ hội thoát cùng với Dị Nhân và trong cảnh binh ngựa hỗn loạn, Lã Bất Vi vẫn lợi dụng lúc đêm tối và lúc sương dày, kẻ sát chân tường lần mò đến nơi ở của Dị Nhân giống như một cái bóng, Dị Nhân cũng đến tìm ông.

Công Tôn Càn dường như lơ đi tất cả những việc làm của họ. Khi mới bắt đầu, Lã Bất Vi và Dị Nhân có chút nghi không hiểu. Vì sao con người nước Triệu có sứ mệnh do thám này lại rộng lượng như vậy với ông và Dị Nhân? Thậm chí ông còn nghi ngờ tên Công Tôn Càn béo phịch phịch này đang dặt dặt lười âm mưu gì đây, đang diễn trò muốn bắt nhưng cố ý thả để tìm ra những sơ suất và bằng chứng tội lỗi nào đó của ông và Dị Nhân để về sau dễ bề luận tội. Ông đã nhanh chóng phát sinh ra kế sách vạn năng của Công Tôn Càn. Công Tôn Càn đã theo dõi sát sau Triệu Cơ và Doanh Chính. Người phi này và con của cô ta đã trở thành con tin của con tin.

Mỗi khi Lã Bất Vi đến hoặc Dị Nhân đi, Công Tôn Càn đều không nhúc nhích giống như một phong tượng Phật - Anh ta mãi mê theo dõi hành tung của hai mẹ con. Mỗi khi Triệu Cơ đưa Doanh Chính đi ra khỏi phủ, anh ta lại theo đuôi như một con mèo đánh hơi thấy mùi tanh. Công Tôn Càn cũng là con người xảo trá, mỗi khi thấy Triệu Cơ và tiểu Doanh Chính ở lâu trong phòng không ra ngoài, anh ta liền đứng bên ngoài gọi với giọng rất thân mật: "Chính nhi! Chính nhi!"

Tiểu Doanh Chính lãnh lớt đáp lại rồi tíu tít chạy ra.

Trong lòng Công Tôn Càn đã cảm thấy đạt được mục đích.

Tiểu Doanh Chính ở nhà thì Triệu Cơ cũng ở nhà, Triệu Cơ ở nhà thì Dị Nhân cũng đang ở nhà. Anh ta bế tiểu Doanh Chính lên, cạo nhẹ bộ râu của mình lên cặp má non tơ của tiểu Doanh Chính. Tiểu Doanh Chính buồn bật cười khanh khách. Sau đó, Công Tôn Càn lại lấy từ trong tay áo ra chút bánh trái gì đó rồi đút đầy mồm tiểu Doanh Chính. Dị Nhân, Lã Bất Vi, Tư Không Mã, Chu Kiệm, Triệu Cơ khi đối mặt với Công Tôn Càn cũng chỉ chào hỏi một vài từ câu nệ hoặc lạnh lùng chào nhau, chỉ có tiểu Doanh Chính là người duy nhất có thể cùng anh ta nô đùa thân mật.

Lã Bất Vi đã sớm hiểu động cơ của Công Tôn Càn đang tiềm ẩn trong mối quan hệ này và ông thường cảnh cáo Triệu Cơ: "Đừng để cho tiểu Doanh Chính chơi với cái gã béo Công Tôn nguy hiểm đó." Triệu Cơ cũng thường quát mắng và dọa tiểu Doanh Chính: "Ông béo Công Tôn đó trên người cứt đái đầy, ở gần ông ta con sẽ bị thối đấy! Còn chơi với ông ta mẹ sẽ đánh gãy chân con."

Mỗi khi ở gần Công Tôn Càn, tiểu Doanh Chính lại dí sát mũi vào áo của Công Tôn Càn ngửi lấy ngửi để. Công Tôn Càn hỏi: "Chính nhi, cháu ngửi cái gì đấy?"

"Chú Công Tôn, người chú không thối à?" Tiểu Doanh Chính ngộ nghĩnh hỏi.

Công Tôn Càn hỏi lại: "Chú không tắm gội trong chuồng xí, làm sao mà người lại thối được."

Tiểu Doanh Chính nói: "Mẹ cháu đã nói dối, người chú Công Tôn không thối, người chú Công Tôn không thối!"

Khi Bình Nguyên Quân, Xuân Giáp Quân và Tin Lãng Quân dẫn đại quân ba nước trở về, toàn thành Hàm Đan trở nên sôi sục. Từ vài năm nay, đây là thắng lợi nước Tần đầu tiên mà ba nước chư hầu đạt được, mười mấy vạn quân dân trong thành tụ tập nhảy múa đón mừng.

Triệu Hiếu Thành Vương đáng lẽ đã tiếp đón trả ơn Xuân Giáp Quân và Tin Lãng Quân rất tốt, thế nhưng trong lúc chiến tranh, vị vua dạn dày sương gió này đã phải thấp thỏm đêm ngày, lo lắng sợ hãi. Khi tiếng trống thắng lợi quân Tần nổi lên một cách vang dội thì bỗng chốc có thể ông đổ sụp xuống. Sau khi

ông run rẩy ngồi trong ngự xe đi đón Xuân Giáp Quân và Tin Lăng Quân, ông ốm không dậy được nữa.

Triệu Bình Nguyên Quân Triệu Thắng vẫn luôn nhớ tới một việc, đó là giết Dị Nhân và Lã Bất Vi. Trong những lúc thâu đêm suốt sáng chuẩn bị cho buổi lễ mừng thắng lợi, Bình Nguyên Quân Triệu Thắng cũng vẫn thường bàn bạc với Xuân Giáp Quân và Tin Lăng Quân chuyện này. Tin Lăng Quân Ngụy Vô Kỵ rất tán thành chủ trương của Bình Nguyên Quân Triệu Thắng, ông nói: "Đúng, giết cái tên vương tôn này đi! con tin cái gì? Chẳng có ích lợi gì cả. Dị Nhân bị cầm cố ở Hàm Đan mà Tần Chiêu Vương coi như không có chuyện này, đã mấy lần tấn công nước Triệu mà chẳng hề lo lắng gì. Nếu không dám làm gì Dị Nhân thì rõ ràng nước Triệu yếu kém có thể bắt nạt được."

Xuân Giáp Quân Hoàng Yết là một quân tử nhân hậu, ông phải đối việc giết hại Lã Bất Vi và Dị Nhân: "Hai nước đánh nhau cũng không được giết sứ thần huống chi lại là Tần vương tôn làm con tin? Theo tôi được biết, cái vị Dị Nhân này ở trong Hàm Đan cũng chưa có gây rối nào, vô cớ giết anh ta thì chẳng phải quá tàn nhẫn hay sao?"

Bình Nguyên Quân Triệu Thắng để ý gì đến tâm lòng nhân ái này của Xuân Giáp Quân, nói: "Xuân Giáp Quân lòng tốt thương người của ông sớm muộn gì cũng làm hỏng chuyện."

Bình Nguyên Quân Triệu Thắng nói đúng. Quả nhân tính cách nhân ái rộng lượng này của Xuân Giáp Quân Hoàng Yết đã gây ra họa sát thân, trong cuốn sử ký Xuân Giáp Quân Liệt Truyện, Tư Mã Thiên đã ghi lại kết cục bi kịch của vị quân tử này.

Sở Hiếu Liệt Vương không có con trai, Xuân Giáp Quân đã trần trở suy nghĩ về chuyện này rất nhiều, thế là ông quyết định tìm những người vợ dễ sinh nở hiến cho Sở vương. Dù đã tiến cống rất nhiều nhưng vẫn không sinh hạ được con trai. Lúc này, Lý Viên người nước Triệu mang em gái của anh ta đến định hiến cho Sở vương, nhưng anh ta nghe nói Sở vương không có khả năng sinh con, e là về sau em mình sẽ đến ở không được sung ái nữa. Vì thế Lý Viên bỏ ý định này và đến xin hầu hạ Xuân Giáp Quân. Không lâu sau, anh ta xin phép về quê và đã cố tình kéo dài thời gian nghỉ phép. Sau khi trở lại, vào gặp Xuân Giáp, Xuân Giáp hỏi anh ta vì sao lại về muộn, Lý Viên trả lời: "Tề vương phái sứ thần đến hỏi em tôi về làm vợ, vì phải ngồi uống rượu với vị sứ thần đó nên đã làm muộn thời gian." Xuân Giáp hỏi: "Có lẽ vật ăn hỏi không?" Lý Viên trả lời: "Không có." Xuân Giáp lại hỏi: "Ta có thể gặp mặt cô ấy không?" Lý Viên trả lời: "Vâng." Thế là Lý Viên đem em gái của mình hiến cho Xuân Giáp và đã nhận được sung ái của Xuân Giáp Quân. Về sau, khi biết cô ta đã có mang, Lý Viên cùng cô ta bàn bạc một mưu kế.

Em của Lý Viên nhân cơ hội để khuyên Xuân Giáp Quân: "Sở vương rất tôn trọng tín nhiệm chàng, tình huynh đệ cũng không bị kíp, hơn nữa, giờ đây chàng đã làm tể tướng nước Sở hơn hai mươi năm rồi, nhưng Sở vương lại không có

con trai, giả sử trăm năm sau Sở vương sẽ lập anh em của ông ta làm vua. Sau khi nước Sở lập vua mới cũng tức là những người thân cận của tân vương trước kia được hiển quý. Lúc đó ngài làm sao còn có thể được trọng dụng lâu ngày nữa đây? Sự việc không chỉ dừng lại giản đơn như những lời tôi nói, bởi ông nắm quyền trước Sở vương đã quá lâu, sự thất lễ với anh em Sở vương nhất định không ít, anh em Sở vương quả được lập làm vua Sở. Tai họa sẽ giáng xuống đầu ông, lúc đó làm sao giữ được ấn tướng và vùng đất phong ở Giang Nam đây. Giờ đây tiện thiếp đã biết mình mang thai, nhưng người khác thì chưa biết chuyện này. Tiện thiếp được ngài sủng ái lâu ngày không nhạt phai, lấy sự trọng vọng của ngài đem đưa tiện thiếp tiến cho Sở vương. Sở Vương nhất định sủng ái tiện thiếp, nếu tiện thiếp có phúc phận sinh được con trai, vậy thì chính đứa con của ngài đã được lập làm Sở Vương. Khi đó ông ở trên muôn người dưới một người. Ai còn có thể trách tội ông được?" Xuân Giáp Quân đĩnh ninh như vậy, vì thế đưa em gái của Lý Viên vào ở trong nhà khách, đồng thời canh giữ nghiêm ngặt. Sau đó bẩm báo Sở Vương. Sở Vương triệu em gái Lý Viên vào trong cung. Vô cùng sủng ái nàng, chẳng bao lâu nàng sinh con trai, lập làm thái tử. Bởi em gái Lý Viên là Vương hậu, nên nước Sở trọng dụng Lý Viên, Lý Viên nắm chính sự trong triều.

Lý Viên đã đưa em của mình vào cung, đứa con của nàng sinh ra đã được lập làm thái tử. Lý Viên sợ Xuân Giáp Quân tiết lộ bí mật, lại thêm kiêu ngạo, vì vậy mà nuôi bọn tội đồ để giết hại Xuân Giáp Quân diệt khẩu. Khi đó người nước Sở hầu như đều biết nội tình.

Khi Xuân Thân Vương đảm nhận Sở Tương hơn hai mươi năm, Sở Hiếu Liệt Vương bị bệnh. Chu Anh nói với Xuân Giáp Quân: "Việc đời có những cái phúc lớn không cầu mà chợt đến, cũng có những cái họa lớn không mong mà đến, nay ông đang ở một nước biến động vô thường, hầu cận vị vua vui giận bất định, tại sao không có ai giúp ông tránh hung tìm cát?" Chu Anh noi: "Ông làm Tướng Quốc nước Sở đã hơn hai mươi năm, tuy danh phận ở vào ngôi Tướng, nhưng trên thực tế ông chính là Sở Vương! Giờ Sở Vương bệnh trạng, sớm muộn sẽ mất đi, một mai Sở Vương mất đi, mà ông chính là người phò tá Thiếu chủ. Đợi Tân Vương trưởng thành lại đem chính quyền trả lại ông ta, nếu không ông quay mặt về phương nam xưng vương mà hùng cứ một phương. Đây chính là phúc lớn không cầu mà tới mà tôi nói!" Xuân Thân Vương lại hỏi: "Cái gì là họa không mong mà tới?" Chu Anh trả lời: "Lý Viên không được trọng dụng mà oán hận ông như kẻ thù, tuy ông ta không thống lĩnh quân đội, nhưng từ lâu ông ta đã nuôi dưỡng bọn tội đồ. Đợi một khi Sở Vương mất đi, Lý Viên sẽ vào cung nắm chính quyền và giết ông để diệt khẩu. Đây chính là cái họa không cầu mà đến mà tôi nói!"

Xuân Giáp Quân nói: "Thế nào gọi là người biết tránh hung tìm cát?" Chu Anh nói: "Trước hết xin ông hãy đưa tôi vào chức Lang Trung hầu cận Sở Vương. Sau khi Sở Vương mất, Lý Viên nhất định sẽ vào cung trước, lúc đó tôi sẽ thay ông giết quách hắn đi. Đây chính là cái tránh họa tìm phúc mà tôi nói."

Xuân Giáp Quân nói: "Nên bỏ cái cách làm này đi, Lý Viên là con người yếu đuối, tôi xưa nay lại đối với ông ấy rất tốt, ông ta dù thế nào cũng không làm những việc như thế đâu." Chu Anh biết những lời can gián của mình không được thu nhận, sợ rằng tai họa sẽ ập tới, vì vậy lặng lẽ bỏ đi.

Sau chuyện này mười bảy hôm, Sở Hiếu Liệt Vương mất. Lý Viên quả nhiên nhập cung, ông ta bố trí bọn tội đồ mai phục trong Tật Môn. Xuân Giáp Quân vừa vào tới Tật Môn, bọn tội đồ này từ hai bên xông ra đâm chết ông ta, còn cắt đầu ông ta vứt ra con sông gần đó, tiếp đó sai quân sĩ đem người nhà Xuân Giáp Quân giết sạch. Em gái Lý Viên đầu tiên được Xuân Giáp Quân sủng ái có thai mà được sung vào vương cung sinh con trai được lập làm Sở Vương, đó chính là Sở U Vương.

Xuân Giáp Quân đang khuyên Bình Nguyên Quân Triệu Thắng không nên giết Dị Nhân, số phận tàn khốc này vẫn đợi anh ta ở nơi xa xôi. Bình Nguyên Quân Triệu Thắng cảm thấy lòng nhân hậu của Xuân Giáp Quân là lòng nhân hậu đàn bà. Không phải lòng nhân kẻ trí, bèn giấu ông ta mời Tin Lăng Quân Ngụy Vô Kỵ vào trong mật thất bàn bạc mưu kế. Hai người thương định, cho mai phục rất nhiều võ sĩ ở hai bên chính điện Tùng Đài sẽ giết Dị Nhân và Lã Bất Vi trên bàn tiệc, để tế linh hồn tướng sĩ ba nước tử trận. Bình Nguyên Quân Triệu Thắng sai người viết thư mời. Sai người mang sang mời Dị Nhân và Lã Bất Vi.

Triệu Cơ bê thiệp mời được làm bằng thẻ tre, vui mừng nói: "Buổi lễ lớn như thế này, nhất định có ca múa rục rỡ, có thể tiện thiệp đi cho mở mang tầm mắt không?"

Dị Nhân liếc xéo Triệu Cơ một cái, bụng nghĩ: "Liên quân ba nước Triệu, Ngụy, Sở vừa đánh cho nước Tần chúng ta đại bại, cô lại còn có lòng mà vui chơi nữa sao." Dị Nhân không để ý gì đến Triệu Cơ, suy đi nghĩ lại, đến Tùng Đài dự tiệc nhất định sẽ bị nhục, tự mình xử trí thế nào.

Lã Bất Vi bê thẻ tre, mắt đăm đăm nhìn về phía trước. Ông biết bữa tiệc này không chỉ đưa ông và Dị Nhân vào tình thế khó xử mà nó còn ần dẫu đầy sát khí. Mấy hôm nay ông cảm thấy bồn chồn không yên, tinh thần bất định. Ông tìm thầy bói xem cho một quẻ, thầy bói nói ông có tai họa sát thân, cần phải chú ý đề phòng, ngay khi đi trên đường, một chiếc lá rơi phía sau, cũng phải nghe động tĩnh.

Lã Bất Vi xem rõ ngày giờ ghi trên thiệp mời, tức ngay ngày hôm sau. Nó có nghĩa là ông và Dị Nhân chỉ còn hơn một ngày để bàn bạc đưa ra đối sách.

Lã Bất Vi sai người chuẩn bị xe, đang chuẩn bị đến chỗ ở của Dị Nhân, thì thấy Lận Bửu thần sắc hốt hoảng, sầm sập lao vào. Lã Bất Vi vội mời ông ta vào phòng khách, còn chưa đợi gọi trà, Lận Bửu đã hỏn hển nói: "Lã đại nhân, ngài hãy mau trốn đi!"

"Tại sao thế?" Lã Bất Vi hỏi.

"Lã đại nhân có phải ngài nhận được thiệp mời của Bình Nguyên Quân đến dự tiệc không?"

"Vâng."

"Họ muốn giết đại nhân và Dị Nhân tại bàn tiệc!"

"Làm sao ông biết?"

"Lã đại nhân, ông vẫn còn nghi ngờ hay sao? Tuy Lận Tương Như đại nhân nhà tôi không có ở nhà, nhưng tôi cũng là người giao du rộng rãi, lắm bạn bè. Đừng nói là tai mắt khắp nơi, mà mọi việc đều thông suốt, nắm bắt được mọi biến động. Đây chính là "nho sĩ không ra khỏi cửa nhưng biết được mọi việc trong thiên hạ!"

"Tôi có một người bạn làm quân qui trong phủ Bình Nguyên Quân. Hôm qua chúng tôi uống rượu với nhau, ông ấy nói ông ấy có nhiều bạn bè, tôi cũng nói tôi nhiều bạn. Tôi nói, ông chẳng phải quen biết một số giới võ phu thành thạo binh khí hay sao? Ông xem mấy anh em ta nho, sĩ, thương, nông chỗ nào cũng có, mọi nơi đều là anh em cả, ông ta bảo tôi nói khóác, tôi kể ra, nho tôi quen biết ai, sĩ tôi quen biết ai, thương tôi nói là tôi quen Lã Bất Vi hào phú. Có lẽ là rượu nhiều quá, ông ta cười khẩy, nói cái vị Lã Bất Vi của ông sắp xuống hoàng tuyền rồi, các ông sẽ gặp nhau ở kiếp sau nhé! Tôi liền hỏi vị quân úy này là có chuyện gì, ông ta nói rằng Bình Nguyên Quân và Tin Lăng Quân đang mưu tính chuyện này..."

Lã Bất Vi nghe Lận Bửu nói một tràng, tin tưởng đó toàn là sự thật. Ông thỉnh cầu Lận Bửu cho ra một lời khuyên, tìm cách để ông ta và Dị Nhân trốn đi.

Lận Bửu cười nói: "Trong lòng tôi cũng đang rất lo, tính mạng của Lã đại nhân đâu giống như phùng áo cải chúng tôi, nhẹ như lông hồng." Lã Bất Vi hiểu ý Lận Bửu, vội tiếp lời nói: "Người không phân biệt cao thấp giàu nghèo, tính mệnh đều quý trọng như nhau. Lận tiên sinh cứu tính mạng tôi và Dị Nhân lần này, tôi nguyện suốt đời không quên ơn."

Lận Bửu vội xua tay, nói: "Lã đại nhân quá lời rồi, Lã đại nhân quá lời rồi!"

Lã Bất Vi vội gọi gia tướng lấy một trăm lượng vàng tặng Lận Bửu. Lận Bửu mặt mày rạng rỡ đến kinh ngạc, nói: "Đa tạ ân điển của Lã đại nhân! cứu người như cứu hỏa, tôi sẽ về phủ thu xếp, bảo đảm là đại nhân và Dị Nhân bình an vô sự rời khỏi Hàm Đan. Mong ngài yên tâm!"

Dị Nhân không ngớt nhìn ra cổng phủ với vẻ mặt mơ hồ, cả chiều nay anh ta chờ đợi bóng dáng hồn hậu của Lã Bất Vi, Dị Nhân đoán, Lã Bất Vi nhất định cũng nhận được thiệp mời của Bình Nguyên Quân. Vị thái phó đa mưu túc trí này nhất định sẽ nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu để ứng phó.

Cảnh hoàng hôn càng hiện rõ, mọi vật trong sân như thoát ẩn thoát hiện. Bây giờ Lã Bất Vi vẫn chưa đến, Dị Nhân đứng ngồi không yên, muốn để Chu Kiệm đi tìm Lã Bất Vi về.

Lúc này từ bên ngoài vọng vào tiếng lộc cộc của bánh xe ngựa, Dị Nhân mừng ra mặt, bèn nói với Chu Kiệm: "Mau ra mở cửa đi, lã Thái phó đến rồi đây!"

Mở cánh cổng phủ, Chu Liễn bước qua ngưỡng cổng, để cho chiếc xe ngựa chạy vào. Xe ngựa đã đứng hẳn, chiếc dèm được kéo ra để lộ khuôn mặt hào phóng của Lã Bất Vi.

Dị Nhân thấy Lã Bất Vi chậm chậm bước vào, khuôn mặt bình thản trong lòng có chút nghi hoặc: "Thái phó vẫn chưa nhận được thiệp mời của Bình Nguyên Quân sao? Hay là nhận được mà không thèm quan tâm đến?"

Vốn thường khi nhìn thấy Dị Nhân, Lã Bất Vi không bao giờ tỏ ra thiếu lịch sự, ông nói rất rành mạch: "Dị Nhân điện hạ, bữa yến tiệc mừng công tối nay của Bình Nguyên Quân đã sắp tới, xin ngài hãy chuẩn bị kỹ càng đến dự tiệc. Để tránh sự ác cảm của Bình Nguyên Quân là chúng ta đến muộn, tôi đã chuẩn bị một món lễ vật chất hậu hĩnh, bây giờ để Chu Kiệm và Tư Không Mã đưa tới Tùng Đài, và khởi bẩm với Bình Nguyên Quân rằng Dị Nhân điện hạ sẽ tới ngay."

Dị Nhân nói với Chu Kiệm hãy mau mang lễ vật đến, và nói một cách tán thưởng: "Thái phó đại nhân nghĩ rất chu toàn!"

Triệu Cơ ôm gọn đứa bé Doanh Chính đi tới, ngập ngừng hỏi: "Lã thái phó, thiệp muốn bé Doanh Chính ra ngoài chơi, có được không ạ?"

Lã Bất Vi nói: "Bình Nguyên Quân tổ chức quốc yến lần này rất linh đình, lễ nghi nghiêm trang. Thái tử phi bế đứa trẻ nhỏ đến đó sợ sẽ làm mất đi sự uy nghiêm. Ngộ nhớ đứa trẻ tiểu Doanh Chính lám náo loạn thì rất khó kiểm soát nổi, như vậy thì sẽ làm cho quân thần của Tần quốc và các nước chư hầu chê cười."

Dị Nhân lạnh lùng nói: "Phận con gái, không nên đặt chân vào đại đường!"

Triệu Cơ nói như oán trách: "Cơ hội ngàn năm khó gặp này chắc không có chỗ cho những người mẹ như thiếp!"

Dị Nhân sau khi ăn mặc chỉnh tề, liền thúc giục Lã Bất Vi lên xe khởi hành. Lã Bất Vi quay lại ôm đứa trẻ Doanh Chính một cách thân mật, và dùng ánh mắt buồn rầu vô hạn nhìn Triệu Cơ, đôi môi hơi mấp máy như có điều muốn nói nhưng rồi lại thôi.

Dị Nhân không kiên nhẫn được anh ta nghĩ: "Lã thái bá thường ngày tính cách mạnh mẽ quyết đoán, sao hôm nay lại mềm yếu như phụ nữ vậy? chẳng

phải là để thái tử phi và tiểu công tử đến Tùng Đài dự tiệc sao, hà dĩ phải khó xử như thế?"

Lã Bất Vi nói với Triệu Cơ: "Yến tiệc ở Tùng Đài sẽ tổ chức thâu đêm, ta và thái tử điện hạ cũng chẳng biết bao giờ sẽ trở về, thái tử phi và Doanh Chính nên đi nghỉ sớm, giữ gìn sức khoẻ!"

Dị Nhân lại thúc giục một lần nữa: "Thái phó, mau lên đường thôi, chúng ta đến muộn sẽ làm mất lễ tiết đấy!"

Dị Nhân đã lên xe được một lúc, Lã Bất Vi mới vén rèm bước lên. Trong xe bóng tối tràn ngập, Dị Nhân không thể nhìn rõ được khuôn mặt buồn đau của Lã Bất Vi.

Bốn con tuấn mã kéo chiếc xe ngựa lúc lắc chạy vượt qua những con phố, trong xe, Dị Nhân nhắm nghiền mắt lại, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng quát của người đánh xe Tư Không Mã. Dị Nhân cảm thấy kỳ lạ, sao hôm nay con đường lại xa và xe lại chạy chậm đến như vậy, anh ta ngồi lắc lư theo nhịp xe chạy, giữa đường, bỗng nhiên chiếc rèm xe bị hất lên, có một chút ánh sáng quét qua mặt Dị Nhân, khi anh ta vừa mở mắt ra, thì tấm rèm đã kip hạ xuống, trong xe vẫn tối như mực.

Dị Nhân tự nhủ với mình: "Trời tối quá."

Cùng với tiếng hô vừa đủ nghe của Tư Không Mã "đến rồi", chiếc xe cũng dừng lại.

Lã Bất Vi nói: "Dị Nhân điện hạ, mau xuống xe thôi!"

Dị Nhân nhảy xuống khỏi xe, định thần nhìn xung quanh, những chiếc nến ở đây sáng như ban ngày. Tùng Đài chiêm trông vang trời, bốn bề gió thổi xào xạc, trông thật là hoang vắng. Ông mơ hồ hỏi: "đây là việc gì vậy?"

Lã Bất Vi nói: "Bình Nguyên Quân muốn trong bữa yến tiệc tối nay sẽ giết chết điện hạ, chúng ta không mau rút chạy e rằng sẽ chẳng còn mạng đâu!"

Lúc này Dị Nhân mới cảm thấy hoang mang sợ hãi, và hiểu rằng vì sao Lã Bất Vi đã lưu luyến chia tay lần cuối với thái tử phi và tiểu công tử. Dị Nhân thầm mừng cho chủ tớ của họ đã tránh khỏi nanh hùm, hóa hiểm thành an, nhưng lại oán trách Lã Bất Vi không nên bỏ rơi thái tử phi và tiểu công tử.

Lã Bất Vi liền nói: "Kẻ tiểu nhân xin điện hạ tha tội! Chúng ta mau chạy theo con đường nhỏ bí mật, ngộ nhờ quân của Triệu Quốc đuổi theo thì dù có cánh chúng ta cũng khó lòng chạy thoát! Đợi sau khi thoát khỏi hiểm nguy, tiểu nhân sẽ thuật lại với điện hạ vì sao lại phải bỏ lại thái tử phi và tiểu công tử để bỏ chạy."

Dị Nhân chỉ biết có vậy, đành bỏ lại ngựa xe, rê xuống con đường nhỏ chạy thực mạng. Trong bóng đêm mù mịt, ba người bọn họ đạp trên những đồng đất sỏi mấp mô mà chạy, bước cao bước thấp, những bụi cây đã làm rách hết quần

áo và giày của họ. Chạy được khá xa, nhìn lại phía sau không có người đuổi theo, ba người họ mới đứng lại, vừa đi vừa thở hổn hển. Dị Nhân đau lòng nói: "Thái tử phi và Doanh Chính của ta sẽ gặp phải tai ương mất!"

Lã Bất Vi nghe và hiểu rằng, tuy Dị Nhân không nhắc tới đích danh tên họ của ông, nhưng cũng có ý trách móc ông.

Lã Bất Vi an ủi đáp: "Điện hạ, không nên quá bi quan và đau lòng như vậy, việc không đưa thái tử phi và Doanh Chính đi cùng cũng chỉ là việc bất đắc dĩ mà thôi. Lận Bửu và tên quan giữ thành nói, Lã Bất Vi mang theo gia quyến đến đền thờ ở ngoại thành để xem bói. Lúc vừa rồi anh không nhìn thấy ra khỏi thành, viên qua úy còn vén rèm lên để xem xét. Nếu như mang theo thái tử phi và Doanh Chính thì sẽ lộ hết chân tướng. Hơn nữa, khi nhìn thấy thái tử phi và Doanh Chính cũng lên xe, thì chắc Công Tôn Càn cũng sẽ không để yên đâu. Ngô nhữ hấn bám tấu với Bình Nguyên Quân, chẳng phải là vẽ hổ không thành lại vẽ thành chó sao!"

Tuy Dị Nhân cảm thấy mừng lời Lã Bất Vi nói có lý, nhưng trong thâm tâm ông vẫn cảm thấy khó chấp nhận được, ông nói: "Chỉ sợ rằng ta và thái tử phi của ta, ta và Doanh Chính của ta sẽ gặp nhau ở thế giới bên kia thôi!"

Lã Bất Vi nói: "Điện hạ giữ được tính mệnh về đến Hàm Dương trở thành vua của một nước, thì chỉ ngày một ngày hai những mỹ nữ hầu hạ điện hạ chả như mây ấy chứ. Như vậy, điện hạ chả có vô số thái tử phi, vô số Doanh Chính hay sao! Nếu như điện hạ không thể quyết đoán kịp thời, một mực ở lại trong phủ đệ làm phiền mẹ con thái tử phi, như vậy chẳng phải điện hạ sẽ trở thành thịt cá nằm sẵn trên thớt của Bình Nguyên Quân và làm ma của thành Hàm Đan sao! Điện hạ ngay cả thân mình còn chẳng giữ nổi, nói chi đến việc xum họp với thái tử phi với Doanh Chính đây!"

Tư Không Mã đứng ở bên cánh cũng nói phụ họa vào: "Điện hạ, lời nói của Thái phó rất có lý!" Dị Nhân không kháng lại được lời nào nữa.

Ba người đều ngồi dưới đất, tất cả đều im lặng, khi Lã Bất Vi ngồi xuống, ông cảm thấy như có vật gì đè chặt lại ở trong ngực. À, ta nhớ ra rồi, là một mảnh trúc cầm cố được giấu ở trong bụng, bên trên có ghi lời di chúc của Triệu Khôi Tử: "Cơ nhi gán cho Lã Bất Vi." Trước khi trốn khỏi Hàm Đan, có hai vật ông cần mang đi. Thứ nhất là bộ Kinh Thương yếu điểm "Kế Nhiên" do Hoàng Phủ Nghĩa tặng ông, ông đã đọc rất kỹ bộ này, cũng có thể nói, từng nét chữ trong quyển sách cũng đủ làm cho ông kiếm được rất nhiều tiền. Tuy đóng thẻ trúc ấy quá nặng, nhưng khi bí mật trốn đi ông cũng phải mang theo bằng được. Còn một thứ nữa là trúc gán nợ này. Bên trên có ghi ông và người con gái mà ông yêu thương, tấm trúc gán nợ này được mài dũa sáng trơn như ngọc, nó giống như tấm thân đẹp mê lòng người của Triệu Cơ.

Trước đêm rời khỏi Hàm Đan, Lã Bất Vi đã vắt óc suy nghĩ về chuyện có nên mang Triệu Cơ và Doanh Chính đi theo hay không. Một là người ái thiếp đã

từng cùng ông chung chăn gối, một là sản phẩm mà ông dùng tinh huyết để tạo thành. Hai mẹ con và Lã Bất Vi giống như khí và huyết vậy, tình nghĩa sâu nặng. Vừa rồi, khi Lã Bất Vi khuyên như Dị Nhân cũng chỉ là những lời qua loa đại khái, nhưng có ai thể hiểu được rằng trong lòng ông như đang có sóng dậy gió cuộn, một nỗi đau âm thầm...